Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta extinsă)

15 octombrie 2020 *

„Drept instituțional – Statutul unic al deputaților europeni – Deputați europeni aleși în circumscripții italiene – Adoptarea de către Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Oficiul președinției Camerei Deputaților, Italia) a Deciziei nr. 14/2018 în materie de pensii – Modificarea cuantumului pensiilor deputaților naționali italieni – Modificarea corelativă de către Parlamentul European a cuantumului pensiilor anumitor foști deputați europeni aleși în Italia – Competența autorului actului – Obligația de motivare – Drepturi dobândite – Securitate juridică – Încredere legitimă – Drept de proprietate – Proporționalitate – Egalitate de tratament”

În cauzele conexate T-389/19-T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-414/19, T-416/19-T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, cu domiciliul în Milano (Italia), și ceilalți reclamanți ale căror nume sunt prevăzute în anexă [1], reprezentați de M. Merola, avocat,

reclamanți,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de S. Seyr și S. Alves, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea notelor din 11 aprilie 2019, precum și, în ceea ce privește reclamantul din cauza T-465/19, a celei din 11 iunie 2019, întocmite de Parlament în cazul fiecăruia dintre reclamanți și referitoare la adaptarea cuantumului pensiilor de care beneficiază reclamanții în urma intrării în vigoare la 1 ianuarie 2019 a Deciziei nr. 14/2018 a Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă),

compus din domnii J. Svenningsen, președinte, R. Barents, C. Mac Eochaidh (raportor), doamna T. Pynnä și domnul J. Laitenberger, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 7 iulie 2020,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: italiana.

1 Lista celorlalți reclamanți este anexată doar la versiunea notificată părților.

Hotărâre

1 Prin acțiunea formulată, reclamanții, foști membri ai Parlamentului European aleși în Italia sau supraviețuitorii acestora solicită Tribunalului să anuleze deciziile Parlamentului de adaptare a calculului pensiei pentru limită de vârstă sau de urmaș a acestora la calculul nivelului pensiilor pe care le primesc membrii camerei inferioare a Republicii Italiene și, după caz, de reducere a cuantumului pensiei pentru limită de vârstă sau de urmaș a acestora.

I. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

2 Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European (denumite în continuare „Normele CID”), în versiunea în vigoare până la data de 14 iulie 2009, prevedeau în anexa III (denumită în continuare „anexa III”) printre altele:

„Articolul 1

(1) Toți membrii Parlamentului European au dreptul la o pensie pentru vechime în muncă.

(2) Până la stabilirea unui regim comunitar de pensie definitiv pentru toți membrii Parlamentului European și în cazul în care regimul național nu prevede nicio pensie sau în cazul în care nivelul și/sau condițiile pensiei prevăzute nu sunt identice cu cele aplicabile membrilor Parlamentului național din statul membru pentru care membrul în cauză a fost ales, se plătește o pensie provizorie, la cererea membrului în cauză, din bugetul Uniunii Europene, secția Parlament.

Articolul 2

(1) Nivelul și modalitățile pensiei provizorii sunt identice cu cele ale pensiei pe care o primesc membrii camerei inferioare din statul membru pentru care membrul în cauză al Parlamentului European a fost ales.

(2) Orice membru care beneficiază de dispozițiile articolului 1 alineatul (2) trebuie, la aderarea la acest regim, să plătească la bugetul Uniunii Europene o contribuție astfel calculată încât să echivaleze per total cu contribuția pe care o plătește un membru al camerei inferioare din statul membru în care a fost ales, în conformitate cu dispozițiile naționale.

Articolul 3

(1) Cererile de afiliere la prezentul regim provizoriu de pensii trebuie să fie prezentate în termen de douăsprezece luni de la începerea mandatului.

La expirarea acestui termen, afilierea la regimul de pensii intră în vigoare în prima zi a lunii în care cererea a fost primită.

(2) Cererile pentru plata pensiei trebuie depuse în termen de șase luni de la nașterea acestui drept.

La expirarea acestui termen, pensia este plătită din prima zi a lunii în care cererea a fost primită.

[…]”

3 Statutul deputaților în Parlamentul European a fost adoptat prin Decizia 2005/684/CE, Euratom a Parlamentului European din 28 septembrie 2005 de adoptare a Statutului deputaților în Parlamentul European (JO 2005, L 262, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 28, în continuare „Statutul deputaților”) și a intrat în vigoare la 14 iulie 2009, prima zi a celei de a șaptea legislaturi.

4 Articolul 25 din Statutul deputaților prevede:

„(1) Deputații care făceau parte din Parlament înainte de intrarea în vigoare a prezentului statut și au fost realeși pot opta pentru sistemul național aplicabil în prezent în ceea ce privește indemnizația, indemnizația tranzitorie și pensiile pe întreaga perioadă în care sunt deputați în Parlamentul European.

(2) Plățile respective se efectuează din bugetul statului membru în cauză.

[…]”

5 Articolul 28 din Statutul deputaților prevede:

„(1) Orice drept la pensie dobândit de un deputat în conformitate cu dispozițiile naționale la data aplicării prezentului statut se păstrează integral.

[…]”

6 Prin Decizia din 19 mai și 9 iulie 2008, Biroul Parlamentului European a adoptat normele de aplicare a Statutului deputaților în Parlamentul European (JO 2009, C 159, p. 1, denumite în continuare „normele de aplicare”).

7 Articolul 49 din normele de aplicare, referitor la dreptul la pensia pentru limită de vârstă, prevede:

„(1) Deputații care și-au exercitat mandatul pe o perioadă de cel puțin un an întreg au dreptul, după încheierea mandatului, la o pensie pentru limită de vârstă pe viață, plătibilă începând cu prima zi a lunii ce urmează lunii în care aceștia împlinesc vârsta de 63 de ani.

Foștii deputați sau reprezentanții lor legali, cu excepția cazurilor de forță majoră, își depun cererea pentru plata pensiei pentru limită de vârstă în termen de șase luni de la nașterea acestui drept. După acest termen, data la care dreptul la pensie pentru limită de vârstă produce efecte este prima zi a lunii în care este primită cererea.

[…]”

8 În conformitate cu articolul 73 din normele de aplicare, acestea au intrat în vigoare la data intrării în vigoare a Statutului deputaților, și anume la 14 iulie 2009.

9 Articolul 74 din normele de aplicare precizează că, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute în titlul IV din acestea și în special a articolului 75 din aceleași norme de aplicare (denumit în continuare „articolul 75”), normele CID devin caduce în ziua intrării în vigoare a Statutului deputaților.

10 Articolul 75, referitor printre altele la pensiile pentru vechime în muncă, prevede:

„(1) Pensia de soț supraviețuitor, pensia de invaliditate, pensia suplimentară de invaliditate acordată copiilor aflați în întreținere și pensia pentru vechime în muncă atribuite în temeiul anexelor I, II și III la normele CID sunt vărsate în continuare, în conformitate cu anexele menționate, persoanelor care au beneficiat de aceste prestații înainte de data intrării în vigoare a statutului.

În cazul în care un fost deputat care primește pensia de invaliditate decedează după data de 14 iulie 2009, pensia de urmaș se plătește soțului/soției supraviețuitor/supraviețuitoare, partenerului/partenerei stabil(e) sau copiilor aflați în întreținerea deputatului respectiv, sub rezerva respectării condițiilor menționate în anexa I la normele CID.

(2) Rămâne dobândit, în conformitate cu anexa III menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului. Persoanele care au dobândit drepturi în cadrul acestui regim de pensii beneficiază de o pensie calculată pe baza drepturilor dobândite în conformitate cu anexa III menționată mai sus, cu condiția să îndeplinească condițiile prevăzute în acest scop de legislația internă a statului membru respectiv și să fi depus cererea menționată la articolul 3 alineatul (2) din anexa III de mai sus.”

11 În sfârșit, articolul 75 trebuie coroborat cu considerentul (7) al acestor norme de aplicare, care prevede:

„De asemenea, în cadrul dispozițiilor tranzitorii, este necesar să se asigure persoanelor care beneficiază de anumite prestații acordate în baza normelor CID posibilitatea de a beneficia de acestea și ulterior abrogării acestor dispoziții, în conformitate cu principiul [protecției] încrederii legitime. De asemenea, trebuie garantată protecția drepturilor la pensie câștigate în baza normelor CID înainte de intrarea în vigoare a statutului. În plus, trebuie să se țină seama de regimul specific deputaților, supuși, pe perioada tranzitorie și în ceea ce privește condițiile financiare de exercitare a mandatului, normelor de drept intern din statul membru în care au fost aleși, în temeiul articolului 25 sau al articolului 29 din statut.”

B. Dreptul italian

12 La 12 iulie 2018, Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Oficiul președinției Camerei Deputaților, Italia) a adoptat Decizia nr. 14/2018, având ca obiect o nouă stabilire a cuantumului alocațiilor viagere și a părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, precum și a prestațiilor de urmaș, referitoare la anii de mandat efectuați până la 31 decembrie 2011 (denumită în continuare „Decizia nr. 14/2018”).

13 Articolul 1 din Decizia nr. 14/2018 prevede:

„1. Începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumurile alocațiilor viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, ale căror drepturi au fost dobândite pe baza reglementării în vigoare la 31 decembrie 2011, se calculează conform noilor modalități prevăzute în prezenta decizie.

2. Noul calcul menționat la alineatul precedent se efectuează prin înmulțirea cuantumului contribuției individuale cu coeficientul de transformare aferent vârstei deputatului la data la care acesta a dobândit dreptul la alocația viageră sau la prestația ocupațională prorata.

3. Se aplică coeficienții de transformare prevăzuți în tabelul 1, anexat la prezenta decizie.

4. Cuantumul alocațiilor viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, recalculate în conformitate cu prezenta decizie, nu poate în niciun caz să depășească cuantumul alocației viagere, directe sau de urmaș, sau al părții de alocație viageră a prestației ocupaționale, directe sau de urmaș, prevăzute pentru fiecare deputat de regulamentul în vigoare la data începerii mandatului parlamentar.

5. Cuantumul alocațiilor viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, recalculate în conformitate cu prezenta decizie, nu pot în niciun caz să fie inferioare cuantumului calculat prin înmulțirea cuantumului contribuțiilor individuale

plătite de un deputat care și-a exercitat mandatul parlamentar numai în cea de a XVII-a legislatură, reevaluat în conformitate cu articolul 2 de mai jos, cu coeficientul de transformare corespunzător vârstei de 65 de ani în vigoare la 31 decembrie 2018.

6. În cazul în care, în urma noului calcul efectuat în sensul prezentei decizii, noul cuantum al alocațiilor viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, se reduce cu mai mult de 50 % în raport cu cuantumul alocației viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, prevăzute pentru fiecare deputat de regulamentul în vigoare la data începerii mandatului parlamentar, cuantumul minim determinat în temeiul alineatului (5) este majorat cu jumătate.

7. Oficiul președinției, la propunerea Colegiului deputaților chestori, poate crește până la maximum 50 % cuantumul alocațiilor viagere, directe și de urmaș, și al părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, directe și de urmaș, recalculate în conformitate cu prezenta decizie, în favoarea persoanelor care solicită acest lucru și care îndeplinesc următoarele condiții:

a) nu obțin alte venituri anuale într-un cuantum mai mare decât cuantumul anual al asistenței sociale, cu excepția celor obținute eventual, cu orice titlu, din imobilul destinat locuinței principale;

b) suferă de boli grave care necesită administrarea unor terapii vitale, dovedite prin documente adecvate eliberate de instituții medicale publice sau suferă de patologii care dau naștere unor situații de invaliditate de 100 %, recunoscute de autoritățile competente.

8. Documentația care dovedește îndeplinirea condițiilor menționate la alineatul 7 trebuie prezentată de solicitant la momentul depunerii cererii și, ulterior, cel târziu la data de 31 decembrie a fiecărui an.”

II. Antecedentele litigiului

14 Reclamanții, doamna Maria Teresa Coppo Gavazzi și celelalte persoane fizice ale căror nume figurează în anexă, sunt fie foști membri ai Parlamentului European, aleși în Italia, fie, în ceea ce privește doamnele Vanda Novati, Maria Di Meo, Leda Frittelli, Mirella Musoni, Jitka Frantova și Ida Panusa, în cauzele T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 și T-453/19, soții supraviețuitoare ale unor foști deputați europeni, aleși în același stat membru. Fiecare dintre ei beneficiază de o pensie pentru vechime în muncă, respectiv de o pensie de soț supraviețuitor.

15 În conformitate cu normele Deciziei nr. 14/2018, cuantumul pensiei unui anumit număr de foști deputați italieni (sau al celei a soțiilor supraviețuitoare ai acestora) a fost redus începând de la 1 ianuarie 2019.

16 În urma introducerii unei acțiuni împotriva Deciziei nr. 14/2018 de către deputații naționali italieni afectați de reducerile menționate, legalitatea acestei decizii naționale este în prezent examinată de Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților, Italia).

17 Prin adăugarea unui comentariu cu privire la fișele de pensii din luna ianuarie 2019, Parlamentul a avertizat reclamanții că valoarea pensiei lor ar putea fi revizuită în aplicarea Deciziei nr. 14/2018 și că acest nou calcul ar putea eventual conduce la recuperarea sumelor plătite în mod nejustificat.

18 Astfel, potrivit Parlamentului, acesta ar fi avut obligația de a aplica Decizia nr. 14/2018 și, în consecință, de a recalcula cuantumul pensiilor reclamanților, având în vedere articolul 2 alineatul (1) din anexa III, care prevede că „[n]ivelul și modalitățile pensiei provizorii sunt identice cu cele ale pensiei pe care o primesc membrii camerei inferioare din statul membru pentru care membrul în cauză al Parlamentului European a fost ales” (denumită în continuare „regula pensiei identice”).

19 Printr-o notă nedatată a șefului unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul Direcției Generale (DG) Finanțe a Parlamentului, anexată la fișele de pensie ale reclamanților pentru luna februarie 2019, Parlamentul i-a avertizat pe aceștia din urmă că, prin avizul nr. SJ-0836/18 din 11 ianuarie 2019, serviciul său juridic a confirmat aplicabilitatea automată a Deciziei nr. 14/2018 în ceea ce privește situația acestora (denumit în continuare „avizul serviciului juridic”). Această notă adăuga că, de îndată ce primește informațiile necesare din partea Camera dei deputati (Camera Deputaților, Italia), Parlamentul va notifica reclamanților noua stabilire a cuantumului pensiei lor și va efectua recuperarea eventualei diferențe pe parcursul următoarelor douăsprezece luni. În sfârșit, această notă îi informa pe reclamanți că stabilirea definitivă a cuantumului pensiei lor va fi adoptată printr-un act formal împotriva căruia va fi posibilă introducerea unei plângeri în temeiul articolului 72 din normele de aplicare sau a unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE.

20 Prin notele din 11 aprilie 2019 (în continuare, în ceea ce îl privește pe domnul Luigi Andrea Florio, în cauza T-465/19, „proiectul de decizie”), șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului a informat reclamanții că, astfel cum anunțase în nota sa din februarie 2019, cuantumul pensiei acestora va fi ajustat, în aplicarea articolului 2 alineatul (1) din anexa III, la concurența reducerii pensiilor similare plătite în Italia foștilor deputați naționali de către Camera Deputaților în aplicarea Deciziei nr. 14/2018. Notele menționate precizau de asemenea că cuantumul pensiilor reclamanților va fi ajustat începând din luna aprilie 2019 (și cu efect retroactiv de la 1 ianuarie 2019), în aplicarea proiectelor de stabilire a noilor cuantumuri ale pensiilor transmise în anexă la aceste scrisori. În sfârșit, aceleași note acordau reclamanților un termen de 30 de zile de la primirea lor pentru a-și prezenta observațiile. În absența unor astfel de observații, efectele acestor note ar fi considerate definitive și ar implica în special restituirea sumelor primite în mod necuvenit pentru lunile ianuarie-martie 2019.

21 Cu excepția domnului Florio, în cauza T-465/19, niciun reclamant nu a formulat astfel de observații, astfel încât efectele notelor menționate la punctul 20 de mai sus au devenit definitive în ceea ce îi privește.

22 Prin e-mailul din 14 mai 2019, domnul Florio și-a transmis observațiile către serviciul competent al Parlamentului.

23 Prin scrisoarea din 11 iunie 2019 (denumită în continuare „decizia finală”), șeful Unității „Remunerație și drepturile sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului a indicat că observațiile transmise de domnul Florio nu conțineau elemente de natură să justifice o revizuire a poziției Parlamentului, astfel cum a fost exprimată în proiectul de decizie. În consecință, cuantumul pensiilor și planul de recuperare a sumelor plătite în mod necuvenit care decurgea din acesta, astfel cum au fost recalculate și comunicate în anexa la proiectul de decizie menționat, au devenit definitive la data notificării deciziei finale.

III. Procedura și concluziile părților

24 Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 27 iunie (cauzele T-389/19-T-393/19), la 28 iunie (cauzele T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-414/19, T-416/19 și T-417/19), la 1 iulie (cauzele T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19), la 2 iulie (cauzele T-421/19, T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19), la 3 iulie (cauzele T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19-T-453/19), la 4 iulie (cauzele T-454/19 și T-463/19) și la 5 iulie 2019 (cauza T-465/19), reclamanții au introdus prezentele acțiuni.

25 La 10 iulie (T-389/19-T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-414/19, T-416/19 și T-417/19) și la 18 iulie 2019 (cauzele T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19,

T-438/18-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19), Parlamentul a solicitat, în temeiul articolului 68 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, conexarea cauzelor.

26 La 19 iulie (cauzele T-389/19-T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 și T-410/19) și la 22 iulie 2019 (cauzele T-411/19-T-414/19 și T-416/19-T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19), Parlamentul a solicitat, în temeiul articolului 69 litera (c) din Regulamentul de procedură, suspendarea procedurilor în așteptarea unei decizii din partea Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților) cu privire la validitatea Deciziei nr. 14/2018.

27 La 11 septembrie (cauzele T-391/19 și T-392/19), la 12 septembrie (cauza T-389/19), la 13 septembrie (cauza T-393/19), la 16 septembrie (cauzele T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 și T-416/19), la 17 septembrie (cauzele T-397/19, T-398/19, T-409/19 și T-414/19), la 18 septembrie (cauzele T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19, T-429/19-T-431/19, T-436/19 și T-438/19), la 19 septembrie (cauzele T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 și T-446/19), la 20 septembrie (cauzele T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 și T-463/19), la 23 septembrie (cauzele T-441/19, T-444/19, T-452/19 și T-465/19) și la 24 septembrie 2019 (cauza T-453/19), Parlamentul a depus memoriile în apărare.

28 La 27 septembrie (cauzele T-389/19 și T-390/19), la 30 septembrie (cauzele T-391/19-T-394/19, T-397/19 și T-398/19), la 1 octombrie (cauzele T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 și T-409/19-T-411/19), la 2 octombrie (cauzele T-412/19-T-414/19, T-416/19-T 418/19, T-420/19-T-422/19 și T-430/19-T-432/19), la 3 octombrie (cauzele T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19 și T-450/19-T-454/19) și la 4 octombrie 2019 (cauzele T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 și T-465/19), Tribunalul a adresat părților întrebări cu privire la posibilitatea, pe de o parte, de a identifica un număr redus de cauze-pilot printre cele 84 de cauze similare cu care era sesizat la momentul respectiv și, pe de altă parte, de a suspenda în consecință celelalte cauze până la momentul în care decizia prin care se finalizează judecata în cauzele identificate drept cauze-pilot dobândește autoritate de lucru judecat. În plus, Tribunalul a solicitat Parlamentului să furnizeze în întregime Normele CID.

29 La 15 octombrie (cauza T-452/19), la 18 octombrie (cauzele T-389/19, T-390/19, T-410/19-T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 și T-421/19), la 22 octombrie (cauzele T-391/19-T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 și T-430/19-T-432/19), la 24 octombrie (cauzele T-425/19-T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19-T-454/19) și la 28 octombrie 2019 (cauzele T-463/19-T-465/19), Parlamentul a răspuns la întrebarea Tribunalului și a transmis o versiune integrală a normelor CID.

30 La 21 octombrie 2019, reclamanții au răspuns la întrebarea Tribunalului.

31 Prin Deciziile din 4 noiembrie (cauzele T-389/19-T-394/19, T-397/19 și T-398/19), din 5 noiembrie (cauzele T-403/19 și T-404/19), din 6 noiembrie (cauzele T-406/19, T-407/19, T-409/19,T-414/19 și T-416/19), din 7 noiembrie (cauzele T-410/19-T-412/19, T-417/19, T-418/19 și T-420/19), din 8 noiembrie (cauzele T-413/19, T-421/19, T-422/19 și T-425/19), din 11 noiembrie (cauzele T-426/19, T-427/19, T-429/19-T-431/19 și T-452/19), din 12 noiembrie (cauzele T-432/19, T-435/19 și T-436/19), din 13 noiembrie (cauzele T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19 și T-448/19), din 14 noiembrie (cauzele T-450/19, T-451/19, T-453/19 și T-454/19) și din 15 noiembrie 2019 (cauzele T-463/19 și T-465/19) și ca urmare a modificării compoziției camerelor Tribunalului, cauzele au fost reatribuite Camerei a opta.

32 Prin scrisorile din 5 și 28 noiembrie 2019, Parlamentul a informat Tribunalul cu privire la decesul domnului Luigi Caligaris, reclamant în cauza T-435/19. Având în vedere aceste împrejurări, Tribunalul a solicitat, la 2 decembrie 2019, reprezentantului reclamantului să precizeze măsurile pe care intenționa să le ia în cadrul procedurii. La 20 decembrie 2019, reprezentantul domnului Caligaris a informat Tribunalul că văduva acestuia, doamna Paola Chiaramello, intenționa să continue procedura. La 30 septembrie 2020, avocatul doamnei Chiaramello a informat Curtea cu privire la decesul clientei sale. La 7 octombrie 2020, reprezentantul doamnei Chiaramello a informat Tribunalul că domnul Enrico Caligaris și doamna Valentina Caligaris, moștenitorii doamnei Chiaramello, intenționau să continue procedura.

33 La 28 noiembrie 2019, Tribunalul a decis că nu este necesar un al doilea schimb de memorii.

34 La 3 decembrie (cauza T-389/19), la 4 decembrie (cauzele T-390/19-T-394/19), la 5 decembrie (cauzele T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-412/19, T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19 și T-438/19-T-441/19), la 6 decembrie (cauzele T-413/19, T-414/19, T-416/19 și T-417/19), la 9 decembrie (cauzele T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 și T-465/19) și la 10 decembrie 2019 (cauzele T-452/19 și T-453/19), Tribunalul a solicitat reclamanților să își exprime poziția cu privire la cererea de suspendare prezentată de Parlament.

35 La 3 decembrie (cauza T-389/19), la 4 decembrie (cauzele T-390/19-T-394/19), la 5 decembrie (cauzele T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-412/19, T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19 și T-438/19-T-441/19), la 6 decembrie (cauzele T-413/19, T-414/19, T-416/19 și T-417/19), la 9 decembrie (cauzele T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 și T-465/19) și la 10 decembrie 2019 (cauzele T-452/19 și T-453/19), Tribunalul a solicitat părților să adopte o poziție cu privire la posibilitatea conexării cauzelor T-389/19-T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19-T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19.

36 La 16 decembrie (cauzele T-389/19-T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 și T-409/19-T-414/19, T-416/19 și T-417/19), la 17 decembrie (cauzele T-418/19, T-420/19-T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19 și T-445/19) și la 19 decembrie 2019 (cauzele T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19), Parlamentul și-a prezentat observațiile cu privire la propunerea de conexare.

37 Prin scrisoarea din 18 decembrie 2019, reclamanta din cauza T-389/19 a solicitat Tribunalului să își revizuiască Decizia din 28 noiembrie 2019 și să îi permită să depună o replică.

38 La 8 ianuarie 2020, reclamanții, cu excepția celor din cauzele T-409/19 și T-446/19, și-au prezentat observațiile cu privire la cererea de suspendare formulată de Parlament.

39 La 9 ianuarie 2020, reclamanții au depus observațiile cu privire la propunerea de conexare.

40 La 16 ianuarie (cauzele T-389/19-T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19-T-414/19, T-418/19 și T-420/19) și la 17 ianuarie (cauzele T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19-T-427/19, T-429/19-T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19-T-442/19, T-444/19-T-446/19, T-448/19, T-450/19-T-454/19, T-463/19 și T-465/19), președintele Camerei a opta a decis să nu suspende procedura.

41 Prin Decizia președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 21 ianuarie 2020, prezentele cauze, precum și cauza T-415/19, Laroni/Parlamentul, au fost conexate pentru buna desfășurare a fazei scrise și orale a procedurii, precum și pentru pronunțarea deciziei prin care se finalizează judecata, în conformitate cu articolul 68 din Regulamentul de procedură.

42 La 23 ianuarie 2020, Tribunalul a solicitat Parlamentului să prezinte toate documentele pregătitoare pentru adoptarea articolului 75 și a anexei III. În plus, Tribunalul a întrebat Parlamentul cu privire la practica sa administrativă în domeniul salariilor și al pensiilor. Parlamentul a răspuns la întrebare și a trimis documentele pregătitoare solicitate la 11 februarie 2020.

43 La 4 martie 2020, reclamanții au solicitat, în temeiul articolului 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, organizarea unei ședințe.

44 La 20 aprilie 2020, președintele Camerei a opta a decis judecarea cu prioritate a prezentelor cauze, în conformitate cu articolul 67 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

45 Prin scrisoarea din 30 aprilie 2020, Parlamentul a informat Tribunalul cu privire la decesul domnului Giulietto Chiesa, reclamant în cauza T-445/19. Având în vedere aceste împrejurări, la 8 mai 2020, Tribunalul a solicitat avocatului reclamantului să precizeze măsurile pe care intenționa să ia în cadrul procedurii. La 8 iunie 2020, avocatul domnului Chiesa a informat Tribunalul că văduva acestuia, doamna Fiammetta Cucurnia, intenționează să continue procedura.

46 La 30 aprilie 2020, Tribunalul a solicitat părților să își exprime poziția cu privire la posibilitatea conexării prezentelor acțiuni și a cauzei T-415/19, Laroni/Parlamentul, cu cauzele conexate T-345/19, Santini/Parlamentul, T-346/19, Ceravolo/Parlamentul, T-364/19, Moretti/Parlamentul, T-365/19, Capraro/Parlamentul, T-366/19, Sboarina/Parlamentul, T-372/19, Cellai/Parlamentul, T-373/19, Gatti/Parlamentul, T-374/19, Wuhrer/Parlamentul, T-375/19, Pisoni/Parlamentul, și T-385/19, Mazzone/Parlamentul, precum și cu cauzele T-519/19, Forte/Parlamentul, și T-695/19, Falqui/Parlamentul, pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii.

47 La propunerea Camerei a opta, la 15 mai 2020, Tribunalul a decis, în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet extins.

48 La 19 mai 2020, Tribunalul a întrebat părțile cu privire la diferite aspecte ale prezentelor cauze.

49 La 2 și, respectiv, la 3 iunie 2020, Parlamentul și reclamanții și-au prezentat observațiile cu privire la propunerea de conexare pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii, astfel cum se menționează la punctul 46 de mai sus.

50 La 5 iunie 2020, președintele Camerei a opta a decis conexarea prezentelor cauze și a cauzei T-415/19, Laroni/Parlamentul, cu cauzele conexate T-345/19, Santini/Parlamentul, T-346/19, Ceravolo/Parlamentul, T-364/19, Moretti/Parlamentul, T-365/19, Capraro/Parlamentul, T-366/19, Sboarina/Parlamentul, T-372/19, Cellai/Parlamentul, T-373/19, Gatti/Parlamentul, T-374/19, Wuhrer/Parlamentul, T-375/19, Pisoni/Parlamentul, și T-385/19, Mazzone/Parlamentul, precum și cu cauzele T-519/19, Forte/Parlamentul, și T-695/19, Falqui/Parlamentul, pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii.

51 La 17 iunie 2020, reclamanții și Parlamentul au răspuns la întrebările pe care Tribunalul li le adresase la 19 mai 2020.

52 Prin scrisoarea din 1 iulie 2020, reclamanții au solicitat Tribunalului să le prelungească timpul pentru prezentarea pledoariilor. La 3 iulie 2020, Tribunalul a admis în parte această cerere.

53 Prin scrisoarea din 2 iulie 2020, Parlamentul a informat Tribunalul cu privire la decesul doamnei Frantova, reclamantă în cauza T-427/19. Prin scrisorile din 13 iulie 2020 și 5 august 2020, reprezentantul doamnei Frantova a informat Tribunalul cu privire la decesul clientei sale și a arătat de asemenea că va transmite Tribunalului toate informațiile necesare referitoare la moștenire și la măsurile care vor fi luate în cadrul procedurii. La 16 septembrie 2020, avocatul doamnei Frantova a informat Tribunalul că doamna Daniela Concardia, moștenitoarea reclamantei, intenționează să continue procedura.

54 Părțile și-au prezentat pledoariile și răspunsurile la întrebările scrise și orale ale Tribunalului în ședința din 7 iulie 2020.

55 Prin Decizia din 8 octombrie 2020, după audierea părților, președintele Camerei a opta a decis disjungerea cauzei T-415/19, Laroni/Parlamentul, de celelalte cauze, în conformitate cu articolul 68 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

56 Reclamanții, cu excepția domnului Florio, în cauza T-465/19, solicită Tribunalului:

– declararea ca inexistente sau anularea notelor din 11 aprilie 2019 menționate la punctul 20 de mai sus;

– obligarea Parlamentului la restituirea tuturor sumelor reținute în mod necuvenit, majorate cu dobânzi la rata legală începând de la data reținerii până la momentul plății, și obligarea Parlamentului la executarea hotărârii care va fi pronunțată și la luarea oricăror inițiative, acte sau măsuri necesare pentru garantarea reconstituirii imediate și integrale a amplorii inițiale a prestației de pensie;

– obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

57 Domnul Florio, în cauza T-465/19, solicită Tribunalului:

– declararea ca inexistent sau anularea proiectului de decizie, precum și a oricărui act anterior, conex sau ulterior;

– obligarea Parlamentului la restituirea tuturor sumelor reținute în mod necuvenit, majorate cu dobânzi la rata legală începând de la data reținerii până la momentul plății, și obligarea Parlamentului la executarea hotărârii care va fi pronunțată și la luarea oricăror inițiative, acte sau măsuri necesare pentru garantarea reconstituirii imediate și integrale a amplorii inițiale a prestației de pensie;

– obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

58 Parlamentul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunilor ca fiind în parte inadmisibile și în parte nefondate;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

IV. În drept

A. Cu privire la obiectul acțiunilor și la competența Tribunalului

59 Cu titlu introductiv, trebuie menționat că reclamanții au indicat în mod expres în cererea lor introductivă că nu intenționează să conteste legalitatea Deciziei nr. 14/2018 în cadrul prezentelor acțiuni.

60 Cu toate acestea, în ședință, reprezentantul reclamanților a afirmat că face referire la pledoaria domnului Maurizio Paniz, avocatul reclamanților în cauzele conexe Santini și alții/Parlamentul, T-345/19, T-346/19, T-364/19-T-366/19, T-372/19-T-375/19 și T-385/19.

61 Or, în măsura în care domnul Paniz a contestat validitatea Deciziei nr. 14/2018 cu ocazia pledoariei sale și a prezentat, în faza orală a procedurii, elemente de probă în susținerea acestei teze, este necesar să se reamintească limitele impuse competenței Tribunalului în contextul unei acțiuni întemeiate pe articolul 263 TFUE.

62 În această privință, în conformitate cu articolul 263 TFUE, instanța Uniunii nu este competentă să se pronunțe cu privire la legalitatea unui act adoptat de o autoritate națională (a se vedea în acest sens Ordonanța din 28 februarie 2017, NF/Consiliul European, T-192/16, EU:T:2017:128, punctul 44 și jurisprudența citată).

63 Având în vedere această jurisprudență, evaluarea legalității Deciziei nr. 14/2018 excedează competenței Tribunalului.

64 În plus, Tribunalul arată că elementele de probă furnizate de domnul Paniz în faza orală a procedurii și la care a făcut referire în ședință sunt fără efect cu privire la rezultatul prezentelor acțiuni. Pe de o parte, domnul Paniz a comunicat o copie a Deciziei nr. 2/2020 din 22 aprilie 2020 prin care Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților, Italia) a anulat în parte articolul 1 alineatul (7) din Decizia nr. 14/2018. Cu toate acestea, această anulare nu are nicio consecință în speță, întrucât Parlamentul nu a primit o cerere de aplicare și, în consecință, nu a aplicat în cazul reclamanților norme identice cu cele prevăzute în articolul 1 alineatul (7) din Decizia nr. 14/2018. Pe de altă parte, domnul Paniz a depus și o copie a dispozitivului hotărârii din 25 iunie 2020 a Commissione contenziosa del senato (Comisia de contencios a Senatului, Italia). Cu toate acestea, respectiva hotărâre are ca obiect Decizia nr. 6/2018 a Ufficio di Presidenza del Senato (Oficiul președinției Senatului, Italia), iar nu Decizia nr. 14/2018. Or, este cert că, în conformitate cu ceea ce se prevede la articolul 2 alineatul (1) din anexa III, Parlamentul a aplicat numai norme identice cu cele din Decizia nr. 14/2018. În sfârșit, Tribunalul constată că Parlamentul a confirmat în ședință că va aplica în viitor orice modificare a dreptului italian și în special a Deciziei nr. 14/2018 care ar putea rezulta din procedurile pendinte în fața Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților), în conformitate cu regula pensiei identice.

65 În cazul în care, în temeiul articolului 263 TFUE, Tribunalul nu poate, prin urmare, să controleze validitatea Deciziei nr. 14/2018, acesta este, în schimb, competent să analizeze legalitatea actelor Parlamentului. Astfel, în cadrul prezentelor acțiuni în anulare, Tribunalul poate verifica dacă articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III, care stabilesc regula pensiei identice, nu încalcă normele de rang superior din dreptul Uniunii. De asemenea, Tribunalul poate analiza dacă aplicarea de către Parlament, în temeiul regulii pensiei identice, a dispozițiilor din Decizia nr. 14/2018 este conformă cu dreptul Uniunii. În sfârșit, Tribunalul are de asemenea competența de a se asigura că notele din 11 aprilie 2019, menționate la punctul 20 de mai sus și, în privința domnului Florio în cauza T-465/19, decizia finală respectă dreptul Uniunii.

B. Cu privire la admisibilitatea acțiunii în cauza T-453/19, Panusa/Parlamentul

66 În ședință, Parlamentul a susținut inadmisibilitatea acțiunii în cauza T-453/19, Panusa/Parlamentul, pentru motivul că decizia atacată care o privea pe reclamantă nu i-a afectat interesele. De fapt, această decizie nu ar fi condus la nicio reducere a cuantumului pensiei primite de reclamantă.

67 Doamna Panusa a replicat, de asemenea în ședință, că și-a păstrat, cu toate acestea, interesul de a acționa.

68 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care aceasta din urmă are un interes să obțină anularea actului atacat. Un astfel de interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea Hotărârea din 27 martie 2019, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul, C-237/17 P, EU:C:2019:259, punctul 75 și jurisprudența citată). Interesul de a exercita acțiunea trebuie să existe și să fie actual și se apreciază la momentul introducerii acțiunii. Totuși, acesta trebuie să existe în continuare, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului (Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctul 42).

69 În speță, Parlamentul a susținut, fără a fi contrazis, că decizia atacată nu a presupus nicio reducere a cuantumului pensiei primite de reclamantă.

70 În consecință, anularea deciziei atacate în ceea ce o privește pe doamna Panusa nu îi poate conferi, prin ea însăși, un beneficiu. Prin urmare, acțiunea în cauza T-453/19, Panusa/Parlamentul, trebuie respinsă ca inadmisibilă.

C. Cu privire la fond

71 Reclamanții invocă patru motive în susținerea acțiunii în anulare. Primul motiv se întemeiază pe necompetența autorului notelor din 11 aprilie 2019, menționate la punctul 20 de mai sus, și a deciziei finale (denumite în continuare împreună „deciziile atacate”), precum și pe încălcarea obligației de motivare. Al doilea motiv se întemeiază pe lipsa unui temei juridic și pe o aplicare eronată a articolului 75. Al treilea motiv se întemeiază pe o eroare de drept cu privire la calificarea Deciziei nr. 14/2018 și pe aplicarea eronată a „rezervei legii” prevăzute la articolul 75 alineatul (2). Al patrulea motiv se întemeiază pe încălcarea principiilor securității juridice, protecției încrederii legitime, proporționalității și egalității, precum și pe încălcarea dreptului de proprietate.

72 Înainte de a evalua temeinicia acestor motive, Tribunalul consideră oportun să examineze cererea reclamanților de constatare a inexistenței deciziilor atacate.

73 Din acest punct de vedere, potrivit unei jurisprudențe constante, actele și instituțiile Uniunii se bucură, în principiu, de o prezumție de legalitate și, prin urmare, produc efecte juridice, chiar dacă sunt afectate de neregularități, cât timp nu au fost anulate sau retrase (a se vedea Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 48, și Hotărârea din 9 decembrie 2014, Lucchini/Comisia, T-91/10, EU:T:2014:1033, punctul 70 și jurisprudența citată).

74 Cu toate acestea, prin excepție de la principiul menționat, actele afectate de o neregularitate a cărei gravitate este atât de evidentă încât nu poate fi tolerată de ordinea juridică a Uniunii trebuie să fie prezumate că nu au produs niciun efect juridic, chiar provizoriu, cu alte cuvinte să fie privite ca inexistente din punct de vedere juridic. Această excepție urmărește să mențină un echilibru între două cerințe fundamentale, dar uneori antagoniste, pe care trebuie să le îndeplinească o ordine juridică, și

anume stabilitatea raporturilor juridice și respectarea legalității (a se vedea Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 49, și Hotărârea din 9 decembrie 2014, Lucchini/Comisia, T-91/10, EU:T:2014:1033, punctul 71 și jurisprudența citată).

75 Gravitatea consecințelor legate de constatarea inexistenței unui act al instituțiilor Uniunii presupune ca, pentru motive de securitate juridică, această constatare să se limiteze la ipoteze extreme (a se vedea Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 50, și Hotărârea din 9 decembrie 2014, Lucchini/Comisia, T-91/10, EU:T:2014:1033, punctul 72 și jurisprudența citată).

76 În sfârșit, trebuie reamintit de asemenea că neregularitățile de natură să determine instanța Uniunii să considere un act drept inexistent din punct de vedere juridic nu diferă prin natura lor de nelegalitățile a căror constatare conduce, în principiu, la anularea actelor supuse controlului de legalitate prevăzut de tratat, ci prin gravitatea și prin caracterul lor flagrant. Astfel, trebuie considerate inexistente din punct de vedere juridic actele care conțin neregularități a căror gravitate este atât de evidentă încât afectează condițiile lor esențiale [a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2011, dm-drogerie markt/OAPI – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, punctul 86].

77 Or, neregularitățile invocate de reclamanți nu par a fi de o gravitate atât de evidentă încât deciziile atacate să fie considerate inexistente din punct de vedere juridic, pentru următoarele considerații.

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe necompetența autorului deciziilor atacate și pe încălcarea obligației de motivare

78 Primul motiv cuprinde două aspecte. Primul aspect privește necompetența autorului deciziilor atacate. Al doilea aspect se referă la nemotivare.

a) Cu privire la primul aspect al primului motiv, referitor la necompetența autorului deciziilor atacate

79 În cadrul primului aspect, reclamanții susțin, prin intermediul primei critici, că deciziile atacate ar fi trebuit adoptate de Biroul Parlamentului, și nu de șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” a DG Finanțe a Parlamentului. Potrivit reclamanților, această soluție ar fi necesară în special având în vedere articolul 11a alineatul (6) și articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Parlamentului, în versiunea aplicabilă la momentul faptelor, și anume în timpul celei de a opta legislaturi (denumit în continuare „Regulamentul de procedură”). Potrivit reclamanților, aceste două dispoziții conferă o competență generală Biroului Parlamentului în ceea ce privește drepturile financiare ale deputaților. Din acest motiv, Biroul Parlamentului ar fi adoptat Normele CID. O altă confirmare a acestei competențe generale a Oficiului Parlamentului ar apărea în primul considerent al normelor de aplicare, care precizează că „[r]esponsabilitatea pentru punerea în aplicare a aspectelor financiare din statut aparține în totalitate [b]iroului”. Or, potrivit reclamanților, Biroul Parlamentului nu s-a pronunțat niciodată asupra reducerii drepturilor la pensie ale acestora. Având în vedere aceste elemente, drepturile la pensie ale reclamanților ar fi fost recalculate de un organism, și anume șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” a DG Finanțe a Parlamentului, cu totul lipsit de competență, astfel încât deciziile atacate ar fi ilegale.

80 Reclamanții susțin, prin intermediul celei de a doua critici, că deciziile atacate sunt de asemenea ilegale în sensul că, contrar celor prevăzute în articolul 28 din Regulamentul de procedură, acestea nu au făcut obiectul unei evaluări sau al unei analize din partea colegiului chestorilor. Cu privire la acest punct, reclamanții susțin că Parlamentul nu s-ar fi putut limita la aplicarea Deciziei nr. 14/2018 și că ar fi trebuit în mod necesar să efectueze operațiuni suplimentare pentru a calcula noul cuantum al drepturilor la pensie. Or, această adaptare în contextul punerii în aplicare a Deciziei nr. 14/2018 la

nivelul Uniunii ar fi trebuit, potrivit reclamanților, să facă obiectul unor aprecieri interne, pe baza consultării organismelor competente în materie de drepturi ale deputaților, și nu ar fi trebuit delegată unei unități a Parlamentului.

81 Parlamentul solicită respingerea primului aspect al primului motiv ca neîntemeiat.

82 În ceea ce privește prima critică, părțile sunt de acord că, în conformitate cu articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, Biroul Parlamentului reglementează chestiunile financiare, organizatorice și administrative privind deputații pe baza unei propuneri a secretarului general al Parlamentului sau a unui grup politic. Cu toate acestea, Parlamentul consideră că această dispoziție limitează acțiunea biroului la adoptarea unor norme generale și abstracte, și nu la cea a unor decizii individuale. În schimb, reclamanții consideră că deciziile atacate, chiar dacă constituie acte cu aplicabilitate individuală, ar fi trebuit adoptate în temeiul articolului 25 alineatul (3) menționat.

83 Cu privire la acest punct, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură conferă o competența generală Biroului Parlamentului, în special în ceea ce privește chestiunile financiare privind deputații. Astfel, această dispoziție constituie temeiul pe care el se poate baza pentru a adopta, la propunerea secretarului general al Parlamentului sau a unui grup politic, reglementarea referitoare la chestiunile menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul, T-439/09, EU:T:2011:600, punctul 64 și jurisprudența citată).

84 În plus, s-a statuat deja de asemenea că normele de aplicare, care au fost adoptate de Biroul Parlamentului, au ca obiect în special, astfel cum reiese din considerentul (3) al acestora, înlocuirea Normelor CID referitoare la cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlament. În acest sens, normele de aplicare reglementează chestiunile financiare privind deputații în sensul articolului 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură (Hotărârea din 29 noiembrie 2017, Montel/Parlamentul, T-634/16, nepublicată, EU:T:2017:848, punctele 50 și 51).

85 Deși Biroul Parlamentului dispune, prin urmare, de competența de a adopta norme generale și abstracte în temeiul articolului 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură și, pentru motive similare, în temeiul articolului 11a alineatul (6) din Regulamentul de procedură, acest lucru nu înseamnă că are de asemenea competența de a adopta decizii individuale în domeniul chestiunilor financiare privind deputații.

86 Dimpotrivă, administrația Parlamentului poate, fără a încălca articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, să primească o astfel de competență, întrucât Biroul acestei instituții este cel care a stabilit limitele și modalitățile de exercitare a acesteia (a se vedea în acest sens Ordonanța din 6 septembrie 2018, Bilde/Parlamentul, C-67/18 P, nepublicată, EU:C:2018:692, punctele 36 și 37).

87 În plus, având în vedere această repartizare a competențelor între Biroul Parlamentului și administrația acestei instituții, s-a statuat deja în special că decizia de stabilire a drepturilor la pensie ale deputaților nu este numai o decizie exercitată în cadrul unei competențe nediscreționare, în sensul că administrația respectivă nu are nicio putere discreționară la stabilirea drepturilor de pensie, ci are chiar un caracter exclusiv declarativ în ceea ce privește conținutul acestor drepturi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul, T-439/09, EU:T:2011:600, punctul 38).

88 În consecință, nimic nu împiedică Parlamentul să confere administrației sale competența de a adopta decizii individuale, printre altele în domeniul drepturilor la pensie și în cel al stabilirii cuantumului pensiilor. Cu toate acestea, rămâne să se verifice dacă, în speță, șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului dispunea de o astfel de competență.

89 În această privință, articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013,

(UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO 2018, L 193, p. 1) prevede că fiecare instituție a Uniunii, în conformitate cu regulamentul său de procedură, deleagă funcțiile de ordonator de credite personalului de nivel adecvat. În cadrul normelor sale administrative interne, instituția stabilește personalul căruia îi deleagă respectivele funcții, sfera de aplicare a competențelor delegate și dacă respectivele competențe pot fi subdelegate de către persoanele cărora le-au fost delegate.

90 Or, în răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, Parlamentul a arătat, cu dovezi justificative, că șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a acestei instituții a fost desemnat ordonator de credite subdelegat pentru linia bugetară 1030, referitoare la pensiile pentru limită de vârstă menționate în anexa III la Normele CID, prin Decizia FINS/2019-01 a directorului general al finanțelor Parlamentului din 23 noiembrie 2018. În plus, în conformitate cu articolul 73 alineatul (3) din Regulamentul 2018/1046, decizia FINS/2019-01 prevede în mod expres că această subdelegare de competență autorizează șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului să procedeze în special la stabilirea angajamentelor juridice și a angajamentelor bugetare, la lichidarea cheltuielilor și la ordonanțarea plăților, dar și la estimarea creanțelor, constatarea drepturilor de recuperat și emiterea de ordine de recuperare.

91 În plus, este cert că regulile stabilite prin normele de aplicare și prin Normele CID, astfel cum au fost adoptate de Biroul Parlamentului, nu au fost modificate de către șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a acestei instituții, ci au fost doar puse în aplicare de către acesta. În plus, problema respectării în speță a dispozițiilor celor două reglementări de către acesta din urmă va fi evaluată mai jos, în contextul examinării celorlalte motive.

92 Contrar celor susținute de reclamanți, șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului avea, prin urmare, competența să adopte deciziile atacate.

93 În ceea ce privește a doua critică, argumentul reclamanților potrivit căruia chestorii ar fi trebuit consultați înainte de adoptarea deciziilor atacate trebuie respins ca nefondat.

94 Desigur, astfel cum subliniază în mod corect reclamanții, articolul 28 din Regulamentul de procedură prevede că „[c]hestorii sunt însărcinați cu îndeplinirea sarcinilor administrative și financiare care îi vizează în mod direct pe deputați, în conformitate cu orientările adoptate de Birou, precum și cu îndeplinirea altor sarcini care le sunt atribuite”. Totuși, această dispoziție trebuie interpretată în lumina articolului 25 punctul 8 din Regulamentul de procedură, care precizează că „Biroul adoptă orientările pentru chestori și le poate solicita acestora să îndeplinească anumite sarcini”.

95 Or, nu rezultă nicidecum din înscrisurile reclamanților că Biroul Parlamentului ar fi adoptat orientări sau ar fi definit sarcini specifice, în sensul articolului 25 punctul 8 și al articolului 28 din Regulamentul de procedură, care ar fi impus consultarea chestorilor înainte de adoptarea deciziilor atacate sau, în termeni mai generali, că aceștia ar fi trebuit să fie autorii deciziilor atacate, chiar și cu caracter individual. Astfel, nu se poate reproșa Parlamentului că nu a consultat chestorii în condițiile în care niciun text nu impunea acest lucru în astfel de împrejurări.

96 În sfârșit, reclamanții reproșează Parlamentului că a aplicat Decizia nr. 14/2018, adaptând-o în același timp pentru a ține seama de situația personală a fiecărui reclamant, în scopul calculului noului cuantum al pensiilor. Or, o astfel de adaptare a Deciziei nr. 14/2018 ar fi trebuit să facă obiectul unor evaluări interne, prin consultarea organismelor competente în materie de drepturi ale deputaților, și nu ar fi trebuit delegată unei unități a Parlamentului.

97 Chiar presupunând că Parlamentul a adaptat Decizia nr. 14/2018, ceea ce va fi analizat în cadrul celorlalte motive de mai jos, este suficient, în orice caz, să reamintim că, astfel cum se arată la punctele 90-95 de mai sus, șeful Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului avea competența să adopte deciziile atacate și nu era prevăzută nicio obligație de consultare în prealabil a colegiului chestorilor.

98 În consecință, primul aspect al primului motiv trebuie respins ca nefondat.

b) Cu privire la cel de al doilea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea obligației de motivare

99 În cadrul celui de al doilea aspect, reclamanții susțin că deciziile atacate sunt nemotivate în măsura în care Parlamentul s-ar limita să afirme că Decizia nr. 14/2018 se aplică în mod automat la nivelul Uniunii fără a expune în mod clar raționamentul care l-a condus la această concluzie și întemeindu-se, în mod eronat, pe articolul 75. Mai mult, Parlamentul și-ar fi încălcat de asemenea obligația de motivare, întrucât adoptarea acestor decizii nu ar fi fost precedată de o analiză internă aprofundată și nici de o evaluare din partea Biroului Parlamentului sau a chestorilor. Pe de altă parte, reclamanții susțin că aceleași decizii par să se întemeieze pe avizul serviciului juridic. Cu toate acestea, avizul respectiv nu ar fi fost nici citat în deciziile atacate și nici atașat la acestea. În sfârșit, reclamanții reproșează Parlamentului, pe de o parte, faptul că nu a analizat în ce măsură aplicarea retroactivă a unui regim de pensii mai puțin favorabil ar putea fi compatibilă cu dreptul Uniunii și, pe de altă parte, faptul că s-a limitat să afirme că nu avea competența de a examina validitatea Deciziei nr. 14/2018. În acest sens, Parlamentul ar fi încălcat atât articolul 296 TFUE, cât și articolul 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

100 Parlamentul solicită respingerea ca nefondat a celui de al doilea aspect al primului motiv.

101 În această privință, trebuie reamintit că motivarea impusă la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile articolului 296 al doilea paragraf TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, punctul 58 și jurisprudența citată). În ceea ce privește în special motivarea deciziilor individuale, obligația de a motiva astfel de decizii are, astfel, ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a cunoaște dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea (a se vedea Hotărârea din 10 noiembrie 2017, Icap și alții/Comisia, T-180/15, EU:T:2017:795, punctul 287 și jurisprudența citată).

102 În speță, trebuie să se verifice dacă deciziile atacate, cu excepția celei referitoare la domnul Florio, a cărei legalitate va fi examinată la punctele 108 și 109 de mai jos, sunt motivate în mod valabil în sensul jurisprudenței menționate la punctul 101 de mai sus.

103 În această privință, Tribunalul constată că, în primul alineat, deciziile atacate amintesc faptul că Oficiul președinției Camerei Deputaților a adoptat Decizia nr. 14/2018, care prevede reducerea, de la 1 ianuarie 2019, a cuantumului pensiilor aferente anilor de mandat îndepliniți până la 31 decembrie 2011.

104 La alineatul (2), deciziile atacate fac referire la articolul 75, dar și la articolul 2 alineatul (1) din anexa III, care prevede că nivelul și condițiile pensiei provizorii sunt identice cu cele ale pensiei pe care o primesc membrii camerei inferioare din statul membru pentru care membrul în cauză al Parlamentului European a fost ales. Prin urmare, deciziile atacate menționează în mod explicit temeiul lor juridic.

105 La alineatul (3), deciziile atacate precizează că, având în vedere adoptarea Deciziei nr. 14/2018 și a dispozițiilor menționate la punctul 104 de mai sus, cuantumul pensiilor reclamanților va trebui ajustat în mod corespunzător pentru a corespunde cuantumului pensiilor plătite de Camera Deputaților membrilor săi. În acest sens, deciziile atacate fac trimitere la nota șefului Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului, astfel cum este anexată la fișele de pensie ale reclamanților din luna februarie 2019, în care acesta din urmă a anunțat că va notifica reclamanții cu privire la noua determinare a cuantumului pensiei lor și că va proceda la recuperarea eventualei diferențe în următoarele douăsprezece luni.

106 La alineatele (4) și (5) ale deciziilor atacate, reclamanții sunt informați că valoarea pensiei acestora va fi calculată, începând cu aprilie 2019, în conformitate cu planurile de stabilire a noilor cuantumuri ale pensiilor anexate la aceste decizii. În plus, sunt indicate sumele percepute în mod necuvenit pentru lunile ianuarie-martie 2019 și se specifică modul în care Parlamentul intenționează să le recupereze.

107 În sfârșit, la alineatele (6)-(8), deciziile atacate informează reclamanții cu privire la posibilitatea de a-și prezenta observațiile într-un termen de 30 de zile. Se precizează de asemenea că, în absența unor astfel de observații în termenul menționat, deciziile atacate vor deveni definitive și, într-un astfel de caz, acestea vor putea face obiectul unei acțiuni în anulare în fața Tribunalului în temeiul articolului 263 TFUE. În sfârșit, acestea menționează dreptul de a introduce o plângere scrisă la secretarul general al Parlamentului în temeiul articolului 72 alineatul (1) din normele de aplicare.

108 În ceea ce îl privește în mod specific pe domnul Florio, în cauza T-465/19, Tribunalul observă că decizia finală se limitează să arate, în primul rând, faptul că Parlamentul nu are competența să repună în discuție validitatea Deciziei nr. 14/2018, în al doilea rând, că avizul serviciului juridic constituie un document accesibil publicului pe site-ul internet al instituției respective și, în al treilea rând, că observațiile trimise de domnul Florio la 14 mai 2019 nu conțin elemente de natură să justifice o revizuire a poziției exprimată în proiectul de decizie. Se precizează în continuare că, în consecință, cuantumul pensiei pentru vechime în muncă a acestuia și planul de rambursare rezultant, astfel cum sunt recalculate și comunicate în anexa la proiectul de decizie menționat, au devenit definitive la data notificării deciziei finale. În sfârșit, decizia finală menționează posibilitatea introducerii unei acțiuni în anulare împotriva acesteia în temeiul articolului 263 TFUE, amintește că poate fi depusă o plângere la Ombudsmanul European în temeiul articolului 228 TFUE în cazul în care domnul Florio consideră că a făcut obiectul unui act de administrare defectuoasă și subliniază că poate fi depusă o plângere scrisă la secretarul general al Parlamentului în temeiul articolului 72 alineatul (1) din normele de aplicare.

109 Astfel, deși este adevărat că decizia finală este insuficient argumentată, examinarea respectării obligației de motivare nu se poate limita doar la acest document. În conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 101 de mai sus, această examinare trebuie să ia în considerare și contextul factual și juridic în care se înscrie adoptarea deciziei finale. Acest demers este cu atât mai relevant cu cât, pe de o parte, decizia finală face referire în mod explicit la proiectul de decizie și, pe de altă parte, domnul Florio face referire fără deosebire la acest proiect de decizie și la decizia finală în cererea sa. În consecință, cu privire la domnul Florio, în cauza T-465/19, trebuie luate în considerare de asemenea elementele descrise la punctele 103-107 de mai sus.

110 Desigur, astfel cum susțin reclamanții, motivele care au determinat Parlamentul să considere că normele din Decizia nr. 14/2018 sunt aplicabile și în privința acestora sunt prezentate cu adevărat numai în avizul serviciului juridic. Astfel, la punctele 9-14 și 16 din acest aviz, Parlamentul explică în esență că anexa III nu creează un regim de pensii autonom, în sensul că instituția respectivă este obligată, prin regula pensiei identice, să aplice normele din Decizia nr. 14/2018.

111 De asemenea, reclamanții au dreptate să afirme că avizul serviciului juridic nu este nici menționat și nici anexat la deciziile atacate sau, în ceea ce îl privește pe domnul Florio, în cauza T-465/19, la proiectul de decizie.

112 Cu toate acestea, aceste două observații făcute de reclamanți nu demonstrează că Parlamentul nu a respectat obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE și la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă.

113 Obligația de motivare nu impune menționarea tuturor elementelor de fapt și de drept relevante, cu atât mai puțin atunci când deciziile atacate intervin, precum în speță, într-un context cunoscut de destinatarul acestora.

114 În această privință, reclamanții înșiși recunosc că existența avizului serviciului juridic a fost menționată în nota șefului Unității „Remunerație și drepturi sociale ale deputaților” din cadrul DG Finanțe a Parlamentului, anexată la fișele de pensie pentru luna februarie 2019. Or, pe de o parte, toți reclamanții erau destinatarii acestei note și, pe de altă parte, deciziile atacate sau, în ceea ce îl privește pe domnul Florio în cauza T-465/19, proiectul de decizie fac referire în mod explicit la aceasta.

115 Reclamanții puteau solicita accesul la avizul serviciului juridic. În plus, decizia finală conținea un link direct către pagina de internet a Parlamentului, unde acest aviz era accesibil publicului. În orice caz, trebuie constatat că toți reclamanții au atașat avizul menționat ca anexă la cererea lor introductivă.

116 Din aceste elemente se deduce că reclamanții au avut un acces liber la conținutul avizului serviciului juridic și o deplină cunoștință în privința acestuia înainte de introducerea acțiunii. În acest fel, au avut posibilitatea de a se informa despre conținutul său pentru a înțelege mai bine deciziile atacate.

117 Rezultă din ansamblul acestor considerații că Parlamentul a prezentat în mod clar și neechivoc motivele care l-au determinat să aplice normele din Decizia nr. 14/2018 și să adopte deciziile atacate. În plus, reclamanții și-au putut valorifica drepturile în fața Tribunalului, astfel cum demonstrează în special conținutul argumentelor de fapt și de drept ale acestora, prezentate în cadrul prezentelor acțiuni. Astfel, trebuie să se considere că deciziile atacate sunt motivate în mod corespunzător cerințelor legale.

118 În sfârșit, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie distinsă de aspectul temeiniciei motivelor, aspect care ține de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Astfel, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Această motivare poate fi suficientă chiar dacă exprimă motive eronate (a se vedea Hotărârea din 31 mai 2018, Korwin-Mikke/Parlamentul, T-352/17, EU:T:2018:319, punctul 20 și jurisprudența citată). Criticile și argumentele care urmăresc contestarea temeiniciei unui act sunt, așadar, lipsite de pertinență în cadrul unui motiv întemeiat pe lipsa motivării sau pe o motivare insuficientă (a se vedea Hotărârea din 19 decembrie 2019, ZQ/Comisia, T-647/18, nepublicată, EU:T:2019:884, punctul 120 și jurisprudența citată).

119 În consecință, este lipsit de pertinență argumentul reclamanților potrivit căruia adoptarea deciziilor atacate nu ar fi fost precedată de o analiză internă aprofundată, nici de o evaluare din partea Biroului Parlamentului sau a chestorilor, întrucât nu are legătură cu motivarea deciziilor atacate. În orice caz, acest argument a fost considerat nefondat în cadrul primului aspect al primului motiv.

120 De asemenea, nu pot fi reținute argumentele reclamanților potrivit cărora Parlamentul, în primul rând, ar fi justificat aplicarea Deciziei nr. 14/2018 în privința acestora întemeindu-se în mod eronat pe articolul 75, în al doilea rând, s-ar fi declarat necompetent să controleze legalitatea Deciziei nr. 14/2018, ca urmare a avizului serviciului juridic, și, în al treilea rând, ar fi trebuit să verifice, deși nu a făcut acest lucru, dacă aplicarea pretins automată și retroactivă a Deciziei nr. 14/2018 în privința reclamanților era conformă cu dreptul Uniunii și în special cu dispozițiile cartei. Astfel de argumente nu au de fapt legătură cu obligația de motivare. Cu toate acestea, temeinicia argumentelor menționate va fi analizată mai jos în cadrul celorlalte motive.

121 În consecință, cel de al doilea aspect al primului motiv trebuie respins și, prin urmare, acest motiv trebuie respins în întregime.

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe absența unui temei juridic valid și pe aplicarea eronată a articolului 75 din normele de aplicare

122 În susținerea celui de al doilea motiv, reclamanții afirmă în esență că deciziile atacate sunt lipsite de temei juridic valid. Astfel, anexa III nu ar mai fi aplicabilă ca atare. În plus, articolul 75 nu ar autoriza Parlamentul să modifice într-un sens defavorabil venitul foștilor săi deputați. Această din urmă dispoziție ar viza, dimpotrivă, să păstreze drepturile dobândite de acești foști deputați. În consecință, potrivit acestora, deciziile atacate se întemeiază în mod eronat pe anexa III și pe articolul 75 menționat.

123 În orice caz, reclamanții susțin că Parlamentul a săvârșit o eroare gravă în aplicarea articolului 75. Astfel, această dispoziție ar împiedica Parlamentul să poată reduce cuantumul pensiilor foștilor săi deputați. În plus, trimiterea la dreptul național, prevăzută în anexa III, ar fi fost aplicabilă numai în momentul în care fostul deputat ar fi optat să adere la sistemul de pensii stabilit prin această anexă, și nu ulterior, pentru modificarea regulilor de calcul al acestor pensii. În sfârșit, ar trebui să se țină seama prin analogie de articolul 29 din Statutul deputaților, care limitează reglementările statelor membre, derogatorii de la dispozițiile din acest statut, în domeniul pensiilor pentru limită de vârstă, la o durată care nu poate exceda două legislaturi ale Parlamentului.

124 În sfârșit, ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamanții au arătat că invocă o excepție de nelegalitate a articolului 2 alineatul (1) din anexa III, dacă acesta ar fi interpretat în sensul de a permite Parlamentului să repună în discuție situații care au fost stabilite în mod definitiv. Într-adevăr, potrivit reclamanților, o astfel de opțiune ar contraveni articolului 28 din Statutul deputaților.

125 Parlamentul solicită respingerea celui de al doilea motiv ca nefondat.

126 Cu titlu preliminar, Curtea constată că, în temeiul articolului 74 din normele de aplicare, Normele CID au expirat în ziua în care a intrat în vigoare Statutul deputaților, și anume la 14 iulie 2009. Cu toate acestea, prin derogare de la această regulă, articolul 74 din normele de aplicare, astfel cum este interpretat coroborat cu articolul 75 din acestea, menține în vigoare, cu titlu tranzitoriu, printre altele regula pensiei identice prevăzută în anexa III. Prin urmare, trebuie remarcat că dispozițiile acestei anexe nu au fost abrogate și sunt încă aplicabile, în speță în cazul reclamanților.

127 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul reclamanților întemeiat pe o aplicare prin analogie a articolului 29 din Statutul deputaților. Este adevărat că articolul 29 din Statutul deputaților prevede că reglementările adoptate de statele membre, prin derogare de la dispozițiile statutului respectiv, printre altele în materia pensiilor pentru limită de vârstă, sunt aplicabile pentru o perioadă de tranziție care nu poate depăși durata a două legislaturi ale Parlamentului. Cu toate acestea, nu se poate deduce din acest articol, care se referă la reglementările statelor membre, că Parlamentul ar fi de asemenea obligat să limiteze orice derogare de la Statutul deputaților în domeniul pensiilor pentru limită de vârstă la o perioadă maximă care să acopere două legislaturi. Și chiar presupunând că

termenul prevăzut la articolul 29 din Statutul deputaților poate fi aplicat în cazul articolelor 74 și 75, acest lucru nu ar putea, în orice caz, nici să invalideze aceste două articole și, prin urmare, nici să conducă la anularea deciziilor atacate. Într-adevăr, nu a trecut o perioadă echivalentă cu două legislaturi, și anume zece ani, între intrarea în vigoare a normelor de aplicare și data adoptării deciziilor atacate. Normele de aplicare au intrat în vigoare la 14 iulie 2009, în timp ce deciziile atacate au fost adoptate la 11 aprilie 2019 și, în privința domnului Florio, în cauza T-465/19, la 11 iunie 2019. În consecință, chiar dacă termenul prevăzut la articolul 29 din Statutul deputaților ar putea fi aplicat prin analogie în cazul articolelor 74 și 75, această aplicare nu ar avea, în orice caz, niciun efect în prezenta cauză.

128 Odată făcute aceste precizări, Tribunalul consideră oportun să clarifice domeniul de aplicare al articolului 75, înainte de a analiza celelalte argumente ale reclamanților.

a) Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 75 din normele de aplicare

129 Tribunalul arată că articolul 75 cuprinde două alineate. În timp ce alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) al articolului 75 se referă ambele la drepturile la pensie pentru vechime în muncă ale foștilor deputați, domeniile lor de aplicare vizează situația foștilor deputați care au început să primească pensia înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților, și anume la 14 iulie 2009, și cea a foștilor deputați care au început să o primească după această dată.

130 Pe de o parte, articolul 75 alineatul (1) primul paragraf se aplică foștilor deputați care au început să beneficieze de pensia pentru vechime în muncă înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților. În conformitate cu litera acestei dispoziții, acești foști deputați continuă, după această dată, să se încadreze în sistemul de pensii instituit de anexa III. În consecință, calculul și plata pensiei lor pentru vechime în muncă se întemeiază pe normele acestei anexe.

131 Pe de altă parte, articolul 75 alineatul (2) garantează, în prima sa teză, că drepturile la pensie pentru vechime în muncă dobândite până la data intrării în vigoare a Statutului deputaților în conformitate cu anexa III rămân dobândite. Cu toate acestea, deși aceste drepturi la pensie pentru vechime în muncă rămân dobândite după intrarea în vigoare a Statutului deputaților, a doua teză a alineatului (2) al articolului 75 specifică faptul că beneficiul efectiv al acestei pensii este dublu condiționat. În primul rând, foștii deputați trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute în acest scop de legislația internă a statului membru respectiv. În al doilea rând, foștii deputați trebuie să fi depus cererea de plată a pensiei într-un termen de șase luni de la nașterea dreptului lor, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din anexa III. În consecință, calculul și plata pensiei lor pentru vechime în muncă se întemeiază și în acest caz pe normele anexei III, dar începutul beneficiului efectiv al acestor pensii pentru vechime în muncă este condiționat de respectarea cerințelor stabilite de articolul 75 alineatul (2) a doua teză.

132 În consecință, o interpretare sistemică a articolului 75 exclude aplicarea alineatului (1) primul paragraf din această dispoziție în cazul foștilor deputați care au început să primească pensia lor pentru vechime în muncă după intrarea în vigoare a Statutului deputaților. Într-adevăr, însuși modul de redactare a articolului 75 alineatul (1) primul paragraf limitează domeniul său de aplicare doar la foștii deputați care primeau deja o pensie pentru vechime în muncă „înainte” de intrarea în vigoare a Statutului deputaților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2017, Costa/Parlamentul, T-15/15 și T-197/15, nepublicată, EU:T:2017:332, punctul 42).

133 Aceeași interpretare sistemică conduce, din motive de coerență, la excluderea aplicării articolului 75 alineatul (2) în cazul foștilor deputați care au început să primească pensiile pentru vechime în muncă înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților. Într-adevăr, acești foști deputați nu pot intra sub incidența articolului 75 alineatul (2), cu riscul de a considera că cele două alineate ale acestui articol ar conține norme similare și redundante. În plus, ar fi ilogic să se solicite din nou acestor foști

deputați, în temeiul articolului 75 alineatul (2) a doua teză, să fi depus cererea de plată a pensiei pentru vechime în muncă într-un termen de șase luni de la nașterea dreptului lor, în condițiile în care această formalitate trebuie să fi fost îndeplinită în mod necesar înainte de 14 iulie 2009, întrucât ei primeau deja înainte de această dată o astfel de pensie.

134 În consecință, trebuie să se examineze argumentele reclamanților făcând distincție printre aceștia din urmă între cei care au început să primească pensia pentru vechime în muncă înainte de 14 iulie 2009 și cei care au beneficiat de ea după această dată. În plus, în măsura în care părțile sunt de acord cu privire la faptul că dreptul la pensia de soț supraviețuitor în cauză constituie un drept dependent și derivat din dreptul la pensia pentru vechime în muncă a fostului deputat decedat, este necesar să se facă referire, pentru a se determina care alineat al articolului 75 este aplicabil, la data de la care fostul deputat în cauză a început să primească pensia pentru vechime în muncă în temeiul anexei III.

b) Cu privire la situația reclamanților care intră sub incidența articolului 75 alineatul (1) primul paragraf din normele de aplicare

135 Având în vedere considerațiile de mai sus, articolul 75 alineatul (1) primul paragraf se aplică situației reclamanților care au început să primească pensia pentru vechime în muncă înainte de 14 iulie 2009, excluzând astfel reclamanții din cauzele T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 și T-465/19. Articolul 75 alineatul (1) primul paragraf se aplică de asemenea tuturor reclamanților care primesc o pensie de soț supraviețuitor, și anume reclamanților din cauzele T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 și T-427/19. Astfel, soții decedați începuseră cu toții să primească pensia pentru vechime în muncă înainte de 14 iulie 2009.

136 În această privință, trebuie amintit că articolul 75 alineatul (1) primul paragraf prevede că „[p]ensia […] pentru vechime în muncă atribuit[ă] în temeiul anexe[i] III la Normele CID [este] vărsat[ă] în continuare, în conformitate cu anexele menționate, persoanelor care au beneficiat de aceste prestații înainte de data intrării în vigoare a statutului”.

137 În plus, articolul 2 alineatul (1) din anexa III stabilește la rândul său regula pensiei identice, aflată în centrul prezentelor cauze, după cum urmează:

„Nivelul și condițiile pensiei provizorii sunt identice cu cele ale pensiei pe care o primesc membrii camerei inferioare din statul membru pentru care membrul în cauză al Parlamentului European a fost ales.”

138 Modul de redactare imperativ al acestei dispoziții, „[n]ivelul și condițiile pensiei provizorii sunt identice”, nu lasă nicio marjă de apreciere Parlamentului pentru un mod de calcul autonom. Sub rezerva respectării normelor de drept al Uniunii de rang superior, inclusiv a principiilor generale ale dreptului și a cartei, Parlamentul are obligația să stabilească nivelul și condițiile pensiei pentru vechime în muncă a unui fost deputat european care se încadrează în domeniul de aplicare al anexei III, pe baza celor definite în dreptul național aplicabil, și anume, în speță, în temeiul normelor definite în Decizia nr. 14/2018. Tribunalul constată că părțile sunt de acord cu această interpretare.

139 În mod similar, utilizarea prezentului indicativ, „sunt identice”, implică faptul că această obligație de a aplica aceleași norme referitoare la nivel și la condiții precum cele stabilite de dreptul statului membru în cauză nu se limitează la reglementarea situației din trecut a foștilor deputați, și anume înainte de adoptarea Statutului deputaților, ci continuă să își producă efectele atâta timp cât sunt plătite pensiile pentru vechime în muncă.

140 Această dublă interpretare este confirmată de articolul 75 alineatul (1) primul paragraf, care prevede în mod expres că pensiile pentru vechime în muncă „sunt vărsate în continuare” în conformitate cu anexa III. Utilizarea și în acest caz a unei formulări imperative și a prezentului indicativ confirmă, pe de o parte, permanența normelor conținute în articolul 2 alineatul (1) din anexa III, chiar și după intrarea în vigoare a Statutului deputaților, și, pe de altă parte, absența unei marje de apreciere a Parlamentului în ceea ce privește aplicarea acestora.

141 Rezultă din cele de mai sus că articolul 75 alineatul (1) primul paragraf și articolul 2 alineatul (1) din anexa III, coroborate, impun în mod expres ca Parlamentul să aplice, în orice moment, aceleași reguli referitoare la nivelul și la condițiile pensiilor precum cele prevăzute de legislația statului membru în cauză. Parlamentul poate, astfel cum s-a arătat deja la punctul 138 de mai sus, să ignore această obligație numai în ipoteza în care, având în vedere principiul ierarhiei normelor, punerea în aplicare a acestor norme ar conduce la încălcarea unei norme de drept al Uniunii de rang superior.

142 În plus, chiar dacă aplicarea acestor norme implică, precum în speță, o reducere a cuantumului pensiilor, nu se poate considera totuși că acest lucru aduce atingere drepturilor la pensia pentru vechime în muncă dobândite de beneficiarii acestora.

143 Într-adevăr, interpretarea coroborată a articolului 75 alineatul (1) primul paragraf și a anexei III indică faptul că drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite, rezultate din contribuțiile plătite de foștii deputați, constituie doar baza de calcul a pensiilor pentru vechime în muncă menționate. În schimb, nicio dispoziție a articolului 75 alineatul (1) primul paragraf și a anexei III nu garantează imuabilitatea cuantumului acestor pensii. Drepturile de pensie dobândite la care face referire articolul 75 menționat nu trebuie confundate cu un pretins drept de a primi un cuantum fix al pensiei.

144 Această interpretare a regulii pensiei identice nu este infirmată de considerentul (7) al normelor de aplicare, la care fac referire reclamanții. Într-adevăr, acest considerent se limitează să precizeze că drepturile la pensie dobândite înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților sunt garantate după această dată. În schimb, acest considerent nu indică faptul că cuantumul pensiilor menționate nu poate fi modificat, fie în sensul majorării, fie în sensul reducerii. Astfel, acest considerent nu face decât să confirme substanța articolului 75 alineatul (1) primul paragraf coroborat cu articolul 2 alineatul (1) din anexa III.

145 Această interpretare nu este infirmată nici de articolul 75 alineatul (2) prima teză. Desigur, această dispoziție prevede că „[r]ămâne dobândit, în conformitate cu anexa III menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului”. Cu toate acestea, precum considerentul (7) al normelor de aplicare, articolul 75 alineatul (2) prima teză menționat nu indică faptul că nu poate fi modificat cuantumul pensiilor pentru vechime în muncă, fie în favoarea, fie în defavoarea beneficiarilor acestora. În plus și astfel cum rezultă de la punctele 132 și 133 de mai sus, o interpretare sistemică a acestui articol 75 implică, în orice caz, inaplicabilitatea alineatului (2) al acestuia în cazul foștilor deputați, precum reclamanții menționați la punctul 135 de mai sus, care au început să primească pensia pentru vechime în muncă înainte de 14 iulie 2009.

146 Această interpretare nu conduce, contrar celor susținute de reclamanți în excepția de nelegalitate menționată la punctul 124 de mai sus, nici la încălcarea articolului 28 din Statutul deputaților. Într-adevăr, astfel cum a subliniat în mod întemeiat Parlamentul, este suficient să se constate că articolul 28 din Statutul deputaților se aplică, potrivit propriei sale formulări, numai drepturilor de pensie dobândite de deputați „în conformitate cu dispozițiile naționale”. Or, în speță, pensiile pentru vechime în muncă ale reclamanților nu au fost dobândite în temeiul unui regim național, ci în temeiul dispozițiilor din anexa III. În plus, reclamanții recunosc ei înșiși, în înscrisurile lor, că pensiile lor nu sunt sarcina Republicii Italiene, ci a Parlamentului. În consecință, articolul 28 din Statutul deputaților nu este aplicabil pensiilor reclamanților, întrucât ele se încadrează într-un regim de pensii al Uniunii, și nu într-un regim național de pensii. Excepția de nelegalitate a acestora trebuie respinsă.

147 În sfârșit, Tribunalul constată că absența caracterului imuabil al cuantumului pensiilor plătite în temeiul articolului 2 alineatul (1) din anexa III este confirmată în practică. Într-adevăr, în răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, Parlamentul a arătat, cu dovezi justificative, că înainte de adoptarea Deciziei nr. 14/2018 cuantumul pensiilor pentru vechime în muncă ale unui număr de zece foști deputați europeni, aleși în Italia, fusese deja diminuat pentru a ține seama de Decizia nr. 210/2017 a Oficiului președinției Camerei Deputaților. În sens invers, Parlamentul a precizat, de asemenea cu dovezi justificative, că nivelul pensiilor pentru vechime în muncă ale anumitor foști deputați europeni, aleși în Italia, crescuse între anii 2002 și 2005, în aplicarea majorării cuantumului indemnizației parlamentare decise de Oficiului președinției Camerei Deputaților.

c) Cu privire la situația reclamanților care intră sub incidența articolului 75 alineatul (2) din normele de aplicare

148 Având în vedere considerațiile prezentate la punctele 129-134 de mai sus, articolul 75 alineatul (2) este aplicabil numai reclamanților din cauzele T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 și T-465/19.

149 În această privință, trebuie amintit că articolul 75 alineatul (2) prevede următoarele:

„Rămâne dobândit, în conformitate cu anexa III menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului. Persoanele care au dobândit drepturi în cadrul acestui regim de pensii beneficiază de o pensie calculată pe baza drepturilor dobândite în conformitate cu anexa III menționată mai sus, cu condiția să îndeplinească condițiile prevăzute în acest scop de legislația internă a statului membru respectiv și să fi depus cererea menționată la articolul 3 alineatul (2) din anexa III de mai sus.”

150 Prima teză a articolului 75 alineatul (2) nu poate fi interpretată în sensul că garantează caracterul imuabil al cuantumului pensiei foștilor deputați europeni în cauză. Într-adevăr, articolul 75 alineatul (2) menționat nu consacră un drept dobândit care implică un cuantum definitiv și nerevizuibil al pensiei pentru vechime în muncă.

151 În realitate, prin precizarea potrivit căreia „[r]ămâne dobândit, în conformitate cu anexa III menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului”, Parlamentul s-a limitat să confirme că toate drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite pe baza contribuțiilor plătite până la 14 iulie 2009 erau păstrate după această dată. Or, rezultă din cuprinsul punctelor 142-144, precum și 146 și 147 de mai sus că drepturile dobândite menționate servesc doar ca bază de calcul al cuantumului pensiei. În schimb, expresia „drepturi dobândite” nu poate fi înțeleasă în sensul că implică un rezultat definitiv și imuabil în ceea ce privește calculul cuantumului acestor pensii.

152 În plus, această mențiune permite de asemenea să se facă distincția între domeniul de aplicare al articolului 49 din normele de aplicare și, respectiv, al articolului 75 alineatul (2), în ceea ce privește foștii deputați care, la data de 14 iulie 2009, nu începuseră încă să primească pensia pentru vechime în muncă.

153 Într-adevăr, astfel cum explică în mod corect reclamanții și Parlamentul, drepturile la pensia pentru limită de vârstă dobândite de la intrarea în vigoare a Statutului deputaților se încadrează exclusiv în sfera articolului 49 din normele de aplicare. Drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite până la această dată sunt reglementate exclusiv de articolul 75 alineatul (2) și de anexa III. În consecință, nu mai este posibilă dobândirea drepturilor de pensie în temeiul acestor dispoziții începând cu 14 iulie 2009. Rezultă de aici două regimuri de pensie succesive care implică două tipuri de drepturi la pensie: drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite până la 14 iulie 2009,

în temeiul articolului 75 și al anexei III, și drepturile de pensia pentru limită de vârstă dobândite începând cu 14 iulie 2009, în temeiul articolului 49 din normele de aplicare. Cu privire la acest aspect, părțile sunt de acord că foștii deputați, vizați de acest cumul al regimurilor, primesc două pensii distincte și numai pensia pentru vechime în muncă reglementată de articolul 75 alineatul (2) și de anexa III a făcut obiectul unei reduceri a cuantumului său.

154 Precizând că drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite până la data intrării în vigoare a statutului rămân dobândite după această dată, articolul 75 alineatul (2) prima teză indică, prin urmare, în mod implicit, dar în concordanță cu articolul 49 din normele de aplicare, că această garanție nu poate viza drepturi noi la pensia pentru vechime în muncă dobândite după această dată, întrucât, în mod precis, o astfel de dobândire a devenit imposibilă din punct de vedere juridic. În schimb, pentru toate motivele prezentate mai sus, articolul 75 alineatul (2) prima teză nu poate fi interpretat în sensul că afirmă caracterul imuabil al cuantumului pensiilor pentru vechime în muncă.

155 Trebuie remarcat în continuare că articolul 75 alineatul (2) a doua teză indică, în prima sa parte, că valoarea pensiei pentru vechime în muncă este calculată în conformitate cu normele prevăzute în anexa III. A doua parte a acestei teze impune de asemenea îndeplinirea a două cerințe, și anume respectarea dispozițiilor relevante din legislația națională aplicabilă în materia acordării pensiei și depunerea cererii de acordare a acestei pensii.

156 Tribunalul subliniază că articolul 75 alineatul (2) a doua teză distinge în mod clar „dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit” de „pensii”. Pe de o parte, este evident că adjectivul „dobândit” nu este asociat termenului „pensii”, ceea ce tinde să confirme că nu este imposibilă revizuirea cuantumului acestora. Pe de altă parte, pensiile menționate sunt, desigur, determinate pe baza „[dreptului] la pensia pentru vechime în muncă dobândit” menționat, dar acestea sunt determinate „în conformitate cu” normele de calcul stabilite de anexa III. Cu privire la acest punct, articolul 75 alineatul (2) a doua teză menționat face referire la anexa III, deci implicit la articolul 2 alineatul (1) din această anexă. Prin urmare, se face referire la considerațiile dezvoltate la punctele 138-141 de mai sus, potrivit cărora Parlamentul are obligația, sub rezerva respectării normelor de rang superior de drept al Uniunii, să aplice normele referitoare la nivelul și modalitățile pensiilor stabilite de dreptul statului membru în cauză.

157 În ceea ce privește cele două cerințe suplimentare menționate la articolul 75 alineatul (2) a doua teză, este suficient să se constate că acestea nu au ca obiect, astfel cum afirmă reclamanții, să condiționeze beneficiul unei presupuse protecții a „drepturilor dobândite” ale acestora, în sensul în care cuantumul pensiilor nu ar putea fi revizuit, ci că ele condiționează beneficiul efectiv al pensiilor respective. Într-adevăr, un fost deputat va putea pretinde beneficiul pensiei numai în cazul în care îndeplinește condițiile stabilite în această privință de legislația națională a statului membru în cauză și, în plus, în cazul în care a depus cererea de plată menționată la articolul 3 alineatul (2) din anexa III. În consecință, aceste cerințe nu au legătură cu vreo garanție a imuabilității cuantumului pensiilor pentru vechime în muncă.

158 Tribunalul constată, în final, că obligația, prevăzută în anexa III, de aplicare a normelor referitoare la nivelul și modalitățile pensiilor pentru vechime în muncă stabilite de dreptul statului membru în cauză are drept unic debitor Parlamentul. În schimb, obligația de a respecta cele două cerințe descrise la punctul 157 de mai sus se impune numai beneficiarilor pensiilor menționate.

d) Concluzie

159 În speță, Parlamentul nu a modificat nici articolul 75, nici articolul 2 alineatul (1) din anexa III. Aceste prevederi au rămas neschimbate. De asemenea, Parlamentul nu a repus în discuție drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite de reclamanți înainte de 14 iulie 2009.

160 În mod concret, în conformitate cu articolul 75 și cu articolul 2 alineatul (1) din anexa III, Parlamentul s-a limitat la adaptarea nivelului și a modalităților pensiilor pentru vechime în muncă sau de soț supraviețuitor ale reclamanților pentru a ține seama de noile reguli de calcul stabilite prin Decizia nr. 14/2018. Astfel, au fost modificate numai regulile pentru calculul cuantumului acestor pensii pentru vechime în muncă sau de soț supraviețuitor, în conformitate cu noile cerințe ale Deciziei nr. 14/2018. În plus, reclamanții nu au susținut că Parlamentul a aplicat greșit normele din Decizia nr. 14/2018.

161 În plus și cu titlu comparativ, Tribunalul constată că posibilitatea revizuirii cuantumului pensiilor a fost deja admisă de jurisprudență în contextul contenciosului funcției publice a Uniunii. În conformitate cu aceasta, trebuie făcută o distincție clară între stabilirea dreptului la pensie și plata prestațiilor care rezultă din acesta. Astfel, conform jurisprudenței, drepturile dobândite în ceea ce privește stabilirea unei pensii nu sunt încălcate atunci când modificările intervenite în cuantumurile efectiv plătite rezultă din evoluții legislative sau ale normelor administrative care nu afectează dreptul la pensie ca atare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 noiembrie 2006, Campoli/Comisia, T-135/05, EU:T:2006:366, punctele 79 și 80 și jurisprudența citată).

162 Având în vedere considerațiile de mai sus, Parlamentul și-a îndeplinit obligația care îi revine în temeiul articolului 75 și al articolului 2 alineatul (1) din anexa III prin faptul că a aplicat normele din Decizia nr. 14/2018 și, în consecință, prin faptul că a adoptat deciziile atacate. În ceea ce privește problema dacă această aplicare de către Parlament a normelor din Decizia nr. 14/2018 încalcă sau nu alte norme de drept al Uniunii de rang superior în afară de articolul 75 menționat sau de anexa III, aceasta va fi analizată în cadrul celui de al patrulea motiv.

163 Rezultă din ansamblul acestor elemente că Parlamentul se putea întemeia în mod valabil pe articolul 75 și pe normele anexei III, fără să încalce dispozițiile acestora, pentru adoptarea deciziilor atacate.

164 În consecință, al doilea motiv trebuie respins.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept referitoare la calificarea Deciziei nr. 14/2018 și pe aplicarea eronată a „rezervei legii” prevăzute la articolul 75 alineatul (2) din normele de aplicare

165 În susținerea acestui al treilea motiv, reclamanții susțin că articolul 75 alineatul (2) face referire numai la dreptul intern adoptat sub forma unei „legi”. Acest domeniu rezervat legiuitorului ar avea ca scop protejarea funcției legislative, chiar înainte de a proteja deputații cu titlu individual. Or, Decizia nr. 14/2018 ar fi o simplă decizie internă a Camerei Deputaților, fără forța juridică a legii. În acest temei, Decizia nr. 14/2018 ar fi aplicabilă numai persoanelor asupra cărora Camera Deputaților își exercită competențele de reglementare, și anume personalul acesteia, precum și membrii acestei camere în funcție până la sfârșitul mandatului lor.

166 Reclamanții susțin de asemenea că referirea de la articolul 75 alineatul (2) la „legislația internă” vizează numai condițiile stabilite de statul membru în cauză pentru ca un fost deputat european să obțină un drept la pensia pentru vechime în muncă. În schimb, potrivit reclamanților, referirea menționată nu poate permite Parlamentului să modifice metodele de calcul al acestor pensii pentru vechime în muncă.

167 În sfârșit, deciziile atacate ar încălca articolul 17 din cartă, precum și articolul 1 din Primul protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”). Într-adevăr, aceste dispoziții ar garanta că nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât în condițiile prevăzute de „lege”.

168 Parlamentul solicită respingerea ca nefondat a celui de al treilea motiv.

169 Cu titlu introductiv, în măsura în care reclamanții reproșează Parlamentului faptul că a încălcat dreptul lor de proprietate, întrucât diminuarea cuantumului pensiei acestora nu ar fi fost prevăzută de o „lege”, trebuie observat că acest argument se confundă cu argumentația dezvoltată în cadrul celui de al patrulea motiv. În consecință, se face trimitere la acesta.

170 În continuare, acest al treilea motiv trebuie respins ca inoperant în ceea ce îi privește pe reclamanții menționați la punctul 135 de mai sus. Într-adevăr, astfel cum s-a arătat în cadrul celui de al doilea motiv și în special la punctul 135 mai sus menționat, acești reclamanți nu se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 75 alineatul (2), ci în domeniul de aplicare al articolului 75 alineatul (1) primul paragraf, întrucât au început să primească pensia înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților. Prin urmare, o eventuală încălcare de către Parlament a articolului 75 alineatul (2) nu poate, în orice caz, să conducă la anularea deciziilor atacate care îi privesc pe reclamanții menționați.

171 În consecință, analiza acestui al treilea motiv se limitează la reclamanții menționați la punctul 148 de mai sus, și anume cei din cauzele T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 și T-465/19.

172 Articolul 75 alineatul (2) a doua teză prevede următoarele:

„Persoanele care au dobândit drepturi în cadrul acestui regim de pensii beneficiază de o pensie calculată pe baza drepturilor dobândite în conformitate cu anexa III menționată mai sus, cu condiția să îndeplinească condițiile prevăzute în acest scop de legislația internă a statului membru respectiv și să fi depus cererea menționată la articolul 3 alineatul (2) din anexa III de mai sus.”

173 Astfel cum s-a subliniat la punctele 155-157 de mai sus, articolul 75 alineatul (2) a doua teză distinge, pe de o parte, modalitățile de calcul al cuantumului pensiilor pentru vechime în muncă, care sunt reglementate exclusiv de articolul 2 alineatul (1) din anexa III, și, pe de altă parte, cerințele care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de plata efectivă a pensiilor menționate, care implică printre altele îndeplinirea „condiții[or] prevăzute în acest scop de legislația internă a statului membru respectiv”. În plus, rezultă de la punctul 158 de mai sus că obligația de a respecta cerințele menționate are ca debitori beneficiarii pensiilor pentru vechime în muncă, și nu Parlamentul.

174 Pe de o parte, chiar presupunând că expresia „legislația internă”, utilizată la articolul 75 alineatul (2) a doua teză, vizează numai actele legislative interne, este, în orice caz, lipsit de importanță în speță faptul că Decizia nr. 14/2018 nu ia forma unei „legi” în ceea ce privește dreptul italian. Într-adevăr, Decizia nr. 14/2018 nu are ca obiect, potrivit înșiși reclamanților, faptul de a modifica cerințele care condiționează beneficiul efectiv al pensiilor pentru vechime în muncă, precum, spre exemplu, atingerea vârstei legale începând de la care un fost deputat este autorizat să primească pensia sa pentru vechime în muncă, sau neexercitarea anumitor funcții considerate incompatibile de către legiuitorul italian. Astfel cum arată înșiși reclamanții și după cum atestă denumirea sa, „Noua stabilire a cuantumului alocațiilor viagere și a părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata, precum și a prestațiilor de urmaș […]”, Decizia nr. 14/2018 a adaptat pur și simplu modalitățile de calcul al pensiilor pentru vechime în muncă.

175 Pe de altă parte, articolul 2 alineatul (1) din anexa III, care reglementează tocmai calculul cuantumului pensiilor menționate prin referire la dreptul statului membru în cauză, nu precizează că acest drept intern trebuie să ia forma unei „legi”. Într-un sens și mai larg, nicio dispoziție din anexa III nu face referire la „legislația” statului membru în cauză.

176 Prin urmare, prezentul motiv se întemeiază pe o interpretare vădit eronată a articolului 75 alineatul (2), întrucât această dispoziție, precum articolul 75 alineatul (1), nu impune ca modalitățile de calcul al pensiilor să fie stabilite în dreptul statului membru respectiv printr-o „lege”. Prin urmare, este irelevant faptul că Decizia nr. 14/2018 nu a fost adoptată sub forma unei legi.

177 În consecință, al treilea motiv trebuie respins.

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea mai multor principii generale de drept al Uniunii

178 Al patrulea motiv cuprinde trei aspecte. Primul aspect se referă la încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, precum și a dreptului de proprietate. Cel de al doilea aspect se referă la încălcarea principiului proporționalității. Cel de al treilea aspect are ca obiect încălcarea principiului egalității.

179 Cu titlu introductiv, Tribunalul constată că, astfel cum susține în esență Parlamentul, acesta este obligat în temeiul articolului 75 și al anexei III să calculeze și, eventual, să actualizeze cuantumul pensiilor plătite foștilor deputați europeni aleși în Italia care intră sub incidența acestor dispoziții, luând în considerare toate consecințele Deciziei nr. 14/2018 atât timp cât această decizie națională este în vigoare, ceea ce se întâmplă în prezent în cazul în care aceasta nu a fost abrogată sau retrasă de Camera Deputaților sau nu a fost anulată de Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților).

180 În cadrul punerii în aplicare a articolului 75 și a articolului 2 alineatul (1) din anexa III, Parlamentul, în calitate de instituție a Uniunii, este obligat totodată, în temeiul articolului 51 alineatul (1) din cartă, să respecte dispozițiile acesteia din urmă. Acest lucru este valabil, pe de o parte, în pofida împrejurării că la adoptarea Deciziei nr. 14/2018 Camera Deputaților nu a pus în aplicare dreptul Uniunii și nu era, prin urmare, obligată să respecte dispozițiile cuprinse în cartă și, pe de altă parte, astfel cum a subliniat Curtea într-un context contractual (Hotărârea din 16 iulie 2020, ADR Center/Comisia, C–584/17 P, EU:C:2020:576, punctul 86), chiar dacă dreptul italian nu asigură aceleași garanții precum cele conferite de cartă și de principiile generale ale dreptului Uniunii.

181 În consecință, în scopul determinării cuantumului pensiilor reclamanților, Parlamentul ar fi putut evita noile metode de calcul al pensiilor foștilor deputați ai Camerei Deputaților, astfel cum sunt prevăzute în Decizia nr. 14/2018, numai dacă aplicarea normelor din Decizia nr. 14/2018 ar fi condus la încălcarea cartei sau a principiilor generale de drept al Uniunii [a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctul 88, Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențe ale sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctele 59, 73 și 78, precum și Hotărârea din 25 iulie 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Condiții de detenție în Ungaria), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punctul 59].

182 În aceste condiții, înțelegându-se că Tribunalul nu are competența de a evalua în mod direct legalitatea Deciziei nr. 14/2018 și nici, printre altele, conformitatea acesteia cu carta, îi revine numai sarcina de a analiza în speță, în lumina argumentelor reclamanților, dacă aplicarea de către Parlament a noilor modalități de calcul prevăzute în această decizie națională conducea la încălcarea de către această instituție a cartei și a principiilor generale de drept al Uniunii, astfel cum susțin reclamanții menționați.

a) Cu privire la primul aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, precum și a dreptului de proprietate

183 În cadrul primului aspect, reclamanții susțin că deciziile atacate aduc atingere imuabilității drepturilor lor dobândite și încrederii legitime pe care ar fi creat-o cadrul juridic în vigoare în timpul mandatului lor. Mai exact, Parlamentul ar fi încălcat principiile securității juridice și protecției încrederii legitime prin faptul că a considerat că Decizia nr. 14/2018 se aplica în mod automat regimurilor de pensie ale reclamanților. În opinia acestora din urmă, rezultă, dimpotrivă, din jurisprudență, în special din Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul (T-439/09, EU:T:2011:600), că măsurile care

modifică într-un sens defavorabil sistemul drepturilor la pensie nu ar putea afecta drepturile dobândite. În plus, Parlamentul ar fi modificat aceste drepturi dobândite în mod retroactiv și într-o manieră complet imprevizibilă. În plus, întrucât reclamanții și-ar fi dobândit drepturile la pensie sub imperiul Normelor CID, ar fi în prezent terți și s-ar situa în afara competenței de reglementare a Parlamentului și a Camerei Deputaților. De altfel, întrucât regimul de pensie, astfel cum este organizat de anexa III, ar fi presupus alegerea voluntară a deputaților de a adera la acesta, atingerea adusă drepturilor la pensie prin deciziile atacate ar face și mai gravă încălcarea principiului protecției încrederii legitime.

184 În răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamanții au ridicat și o excepție de nelegalitate a articolului 75 și a articolului 2 alineatul (1) din anexa III, în cazul în care aceste două dispoziții ar trebui interpretate în sensul că autorizează Parlamentul, cu încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, să adopte măsuri care au un impact retroactiv asupra drepturilor de pensie dobândite definitiv.

185 În plus, reclamanții susțin că deciziile atacate, prin reducerea cuantumului pensiilor pe care le implică, aduc atingere dreptului lor de proprietate fără ca vreun interes general să justifice acest lucru în speță sau să fie cel puțin menționat de Parlament. De altfel, deciziile atacate nu ar analiza sarcina financiară impusă reclamanților și nu ar evalua comparativ interesele aflate în joc. Deciziile atacate ar încălca, așadar, articolul 17 din cartă prin faptul că prevăd, fără a fi justificate printr-un obiectiv legitim, o modificare retroactivă a regimurilor de pensii ale reclamanților.

186 Parlamentul solicită respingerea ca nefondat a primului aspect al celui de al patrulea motiv.

1) Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice

187 Principiul securității juridice, care este unul dintre principiile generale de drept al Uniunii, impune ca normele de drept să fie clare și precise și vizează să garanteze caracterul previzibil al situațiilor și al relațiilor juridice cărora li se aplică dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul, T-439/09, EU:T:2011:600, punctul 65 și jurisprudența citată).

188 Este necesar să se examineze excepția de nelegalitate invocată de reclamanți, determinându-se dacă, astfel cum susțin aceștia, articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III autorizează Parlamentul să adopte măsuri având un impact retroactiv asupra drepturilor la pensie dobândite definitiv, chiar dacă o astfel de interpretare ar încălca principiul securității juridice.

189 Această excepție de nelegalitate trebuie respinsă, întrucât pleacă de la premisa eronată potrivit căreia Parlamentul ar fi autorizat să modifice drepturile dobândite la pensia pentru vechime în muncă. Or, nici articolul 75, nici articolul 2 alineatul (1) din anexa III nu îi conferă o astfel de competență. Dimpotrivă, aceste dispoziții impun respectarea acestor drepturi dobândite la pensia pentru vechime în muncă.

190 Cu toate acestea, acest lucru nu implică faptul că cuantumul pensiilor menționate a fost stabilit în mod definitiv înainte de intrarea în vigoare a Statutului deputaților și că este imuabil.

191 Într-adevăr și astfel cum rezultă din considerațiile prezentate în cadrul analizei celui de al doilea motiv, la punctele 126-161 de mai sus, este necesar să se facă distincția între, pe de o parte, „drepturile la pensie dobândite” și „pensii” și, pe de altă parte, „cuantumul pensiilor”. Deși „drepturile la pensie” sunt dobândite definitiv și nu pot fi modificate și deși pensiile continuă să fie plătite, nimic nu se opune adaptării cuantumului pensiilor în sensul majorării sau al diminuării. Dimpotrivă, având în vedere articolul 75 și regula pensiei identice, Parlamentul are obligația să calculeze cuantumul pensiilor pentru vechime în muncă menționate prin aplicarea acelorași reguli privind nivelul și modalitățile pensiilor precum cele stabilite de dreptul statului membru respectiv.

192 Reclamanții nu au demonstrat, așadar, că articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III încalcă principiul securității juridice. Prin urmare, excepția de nelegalitate este nefondată.

193 Este necesar să se verifice în continuare dacă adoptarea deciziilor atacate în temeiul acestor dispoziții a încălcat principiul securității juridice.

194 Rezultă din analiza celui de al doilea motiv că articolul 75 prevede în mod clar și precis că cuantumul pensiilor pentru vechime în muncă se calculează în conformitate cu cerințele articolului 2 alineatul (1) din anexa III, care stabilește regula pensiei identice și prevede că „nivelul și modalitățile [pensiilor pentru vechime în muncă] sunt identice” cu cele ale pensiilor pe care le primesc în speță membrii Camerei Deputaților.

195 Aceste reguli, care nu au fost modificate după intrarea în vigoare a Statutului deputaților, au în vedere, prin urmare, în mod explicit ipoteza unei revizuiri în sensul majorării sau al diminuării cuantumului pensiilor pentru vechime în muncă pentru a ține seama de evoluțiile relevante din dreptul statului membru respectiv. În plus, trebuie reamintit că, în cadrul analizei celui de al doilea motiv, s-a concluzionat că adoptarea deciziilor atacate a fost conformă cu dispozițiile articolului 75 și ale articolului 2 alineatul (1) din anexa III.

196 Aplicarea retroactivă a unui act fără a se încălca principiul securității juridice presupune dispoziții suficient de clare, fie în conținutul, fie în obiectivele acestora, din care să se deducă faptul că acest act nu dispune doar pentru viitor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2014, Panasonic Italia și alții, C-472/12, EU:C:2014:2082, punctul 57 și jurisprudența citată).

197 Este adevărat că deciziile atacate au fost adoptate la 11 aprilie 2019 și, în privința domnului Florio, în cauza T-465/19, la 11 iunie 2019 și că acestea își produc efectele anterior acestor date, și anume la 1 ianuarie 2019. Cu toate acestea, elementele menționate nu sunt suficiente prin ele însele pentru a se stabili că Parlamentul ar fi încălcat principiul securității juridice prin aplicarea cuantumurilor noi ale pensiilor începând cu această dată.

198 Faptul că cuantumurile pensiilor reclamanților au fost modificate începând cu 1 ianuarie 2019 se explică prin obligația care revine Parlamentului în temeiul articolului 2 alineatul (1) din anexa III de a aplica aceleași modalități în cazul pensiilor precum cele stabilite de dreptul statului membru respectiv. Or, stabilirea punctului de plecare al aplicării noilor reguli de calcul al pensiilor menționate face parte în mod incontestabil din aceste „modalități”.

199 În această privință, rezultă în mod explicit din cuprinsul articolului 1 alineatul (1) din Decizia nr. 14/2018 că, „începând de la 1 ianuarie 2019, cuantumurile [pensiilor] […] sunt calculate în conformitate cu noile modalități prevăzute în prezenta decizie”.

200 În consecință, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din anexa III, reclamanții nu mai aveau dreptul să pretindă, începând cu 1 ianuarie 2019, beneficiul pensiei lor astfel cum aceasta era calculată anterior datei respective. Dimpotrivă, începând de la 1 ianuarie 2019, erau exigibile și plătibile numai pensiile al căror cuantum fusese adaptat în conformitate cu regulile stabilite de Decizia nr. 14/2018.

201 Desigur, ar fi fost preferabil ca deciziile atacate să fie adoptate înainte de 1 ianuarie 2019 și nu după această dată. Cu toate acestea, această împrejurare nu are importanță în speță. Obligația de a aplica, începând cu data menționată, noile reguli de calcul pensiilor reclamanților nu provine din deciziile atacate, ci din articolul 2 alineatul (1) din anexa III. În acest sens, deciziile atacate nu fac decât să deducă consecințele care decurg în mod direct din articolul 2 alineatul (1) din anexa III și care implică, prin urmare, că sumele plătite în mod necuvenit între 1 ianuarie 2019 și data adoptării acestora, și anume 11 aprilie 2019, respectiv 11 iunie 2019, trebuie să fie rambursate.

202 Rezultă din aceste elemente că reclamanții nu au demonstrat că principiul securității juridice a fost încălcat în speță. Astfel, normele din anexa III implicau faptul că noile cuantumuri ale pensiilor reclamanților intră în vigoare la 1 ianuarie 2019. Or, normele din anexa III sunt în mare parte anterioare datei de 1 ianuarie 2019, și nu ulterioare acestei date. În plus, reclamanții nu au susținut și niciun element din dosar nu atestă că Parlamentul ar fi aplicat aceste cuantumuri noi înainte de 1 ianuarie 2019, și anume înainte de data reținută în acest sens de Decizia nr. 14/2018. În sfârșit, astfel cum se arată la punctul 17 de mai sus, Parlamentul a informat reclamanții în ianuarie 2019 cu privire la o posibilă aplicare a regulilor din Decizia nr. 14/2018 în privința lor. De asemenea, astfel cum se arată la punctul 19 de mai sus, Parlamentul le-a confirmat reclamanților în februarie 2019 aplicabilitatea automată a aceleiași decizii în ceea ce privește situația lor. Procedând astfel, reclamanții au fost informați cu privire la modificarea regulilor aplicabile calculului cuantumului pensiei lor înainte de adoptarea deciziilor atacate.

203 Această concluzie nu este infirmată de Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul (T-439/09, EU:T:2011:600), la care fac referire reclamanții. În această privință, pe de o parte, trebuie remarcat faptul că partea reclamantă din această cauză nu dobândise încă dreptul la pensie. Pe de altă parte, partea reclamantă menționată nu se plângea de vreo reducere a cuantumului pensiei sale, ci de respingerea cererii sale de a putea beneficia de o parte din pensia sa suplimentară sub formă de capital. Astfel, circumstanțele din Hotărârea din 18 octombrie 2011, Purvis/Parlamentul (T-439/09, EU:T:2011:600), nu au legătură cu situația reclamanților din prezentele acțiuni. În plus, în măsura în care aceștia din urmă deduc din respectiva hotărâre că nu se poate aduce atingere drepturilor la pensie dobândite, este suficient să reamintim că, astfel cum s-a menționat printre altele la punctul 191 de mai sus, drepturile la pensie dobândite ale acestora au fost respectate de Parlament și că s-a modificat numai cuantumul pensiei lor.

204 Prima critică, întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice, trebuie, așadar, să fie respinsă.

2) Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

205 Potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a invoca protecția încrederii legitime se extinde la orice particular aflat într-o situație din care reiese că administrația Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie asigurări de natură să dea naștere unor asemenea speranțe, indiferent de forma în care sunt comunicate, informațiile precise, necondiționate, concordante și emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea acestui principiu în cazul în care administrația nu a furnizat asigurări precise. În sfârșit, asigurările furnizate trebuie să fie conforme cu normele aplicabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 decembrie 2019, Republica Cehă/Parlamentul și Consiliul, C-482/17, EU:C:2019:1035, punctul 153 și jurisprudența citată).

206 De la bun început, trebuie respinsă, din motive similare celor prezentate la punctele 189-191 de mai sus, excepția de nelegalitate a reclamanților prin care aceștia susțin că, în cazul în care articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III ar trebui interpretate în sensul de a autoriza Parlamentul să adopte măsuri care au un impact retroactiv asupra drepturilor la pensie dobândite în mod definitiv, o astfel de interpretare ar încălca principiul protecției încrederii legitime.

207 Astfel, această excepție de nelegalitate se bazează pe premisa eronată potrivit căreia Parlamentul ar fi autorizat să modifice drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite, în condițiile în care nu acesta este cazul. Numai modificarea cuantumului pensiilor menționate este permisă în temeiul articolului 75 și al articolului 2 alineatul (1) din anexa III.

208 În plus, reclamanții nici nu au demonstrat și nici nu au susținut că Parlamentul le-ar fi furnizat alte asigurări decât cea conținută în articolul 75 și în articolul 2 alineatul (1) din anexa III. Or, este evident că aceste două articole nu prevăd caracterul imuabil al cuantumului pensiilor reclamanților.

209 Într-adevăr, analiza celui de al doilea motiv, în special la punctele 138-141 de mai sus, a pus în evidență faptul că singura asigurare precisă și necondiționată acordată reclamanților de Parlament a constat în faptul de a le garanta beneficiul unei pensii ale cărei nivel și condiții sunt identice cu cele ale pensiei pe care o primesc membrii camerei inferioare din statul membru pentru care aceștia au fost aleși, în speță membrii Camerei Deputaților.

210 Prin aplicarea fidelă a normelor din Decizia nr. 14/2018 în vederea adoptării deciziilor atacate, Parlamentul nu s-a îndepărtat, prin urmare, de asigurarea pe care o furnizase reclamanților atunci când aceștia au aderat la regimul de pensii organizat de anexa III.

211 A doua critică, întemeiată pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime, trebuie, așadar, să fie respinsă.

3) Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea dreptului de proprietate

212 Potrivit jurisprudenței, dreptul de proprietate, astfel cum este consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, reprezintă un drept fundamental al dreptului Uniunii a cărui respectare este o condiție a legalității actelor Uniunii. În plus, această dispoziție, care prevede dreptul oricărei persoane de a deține în proprietate bunurile pe care le-a dobândit în mod legal, enunță o normă de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 96 și jurisprudența citată).

213 Cu toate acestea, este important să reamintim că dreptul de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă nu are caracter absolut și că exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. În consecință, astfel cum reiese de la articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi impuse restrângeri exercițiului dreptului de proprietate numai cu condiția ca acestea să fie prevăzute de lege, să răspundă efectiv obiectivelor de interes general urmărite și să nu constituie, având în vedere obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însești substanței dreptului astfel garantat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctele 51 și 53 și jurisprudența citată).

214 În sfârșit, pentru a determina întinderea dreptului fundamental la respectarea proprietății, este necesar, având în vedere articolul 52 alineatul (3) din cartă, să se țină seama de articolul 1 din Primul protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră acest drept (a se vedea Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctul 49 și jurisprudența citată).

215 În speță, trebuie reamintit că deciziile atacate aplică, în conformitate cu regula pensiei identice, noul mod de calcul, astfel cum a fost stabilit prin Decizia nr. 14/2018 în cazul pensiilor pentru vechime în muncă sau de soț supraviețuitor ale reclamanților. Examinarea legalității Deciziei nr. 14/2018 având în vedere dreptul italian este rezervată autorităților italiene competente, în timp ce instanțelor Uniunii le revine sarcina de a analiza dacă, prin aplicarea normelor din această decizie în deciziile atacate, Parlamentul a încălcat dispozițiile cartei (a se vedea punctele 62-65, precum și punctul 182 de mai sus). În ceea ce privește, mai exact, prezenta critică, întemeiată pe încălcarea dreptului de proprietate, astfel cum este garantat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, trebuie să se constate că reclamanții nu prezintă niciun element concret potrivit căruia acest drept garantează un nivel de protecție diferit sau chiar superior în raport cu garanțiile prevăzute de dreptul italian. Tribunalul constată că legalitatea Deciziei nr. 14/2018 este în prezent în curs de evaluare în fața Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților) și că Parlamentul a arătat în ședință că în viitor va aplica în cazul pensiilor reclamanților, în conformitate cu regula pensiei identice, orice modificare a Deciziei nr. 14/2018 adoptată de autoritățile italiene competente.

216 În speță, este cert că Parlamentul nu i-a lipsit pe reclamanți de o parte din drepturile lor de pensie, ci a aplicat doar reducerea cuantumului acestor pensii prevăzută de dispozițiile aplicabile în materie. În plus, în răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, Parlamentul a furnizat un tabel prin care a precizat, pentru fiecare reclamant, amploarea acestei reduceri. Conform datelor transmise de Parlament, procentele de reducere oscilează, în funcție de situația personală a fiecărui reclamant, între 9 % și 65 %. În cazul unui număr de patru reclamanți s-a aplicat o reducere egală sau mai mare de 50 %, iar noile sume ale pensiei respective sunt cuprinse între 1 569,14 euro și 1 985,42 euro. Trebuie să se constate că pensiile acestor patru reclamanți sunt legate de mandate de fost deputat în cauză de o durată de cinci, respectiv de zece ani și noul mod de calcul se face pe baza contribuțiilor individuale, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din Decizia nr. 14/2018. În orice caz, reclamanții nu dezvoltă o argumentație circumstanțiată și individuală bazată pe amploarea reducerii cuantumului pensiei în cazul lor specific. Aceștia se limitează să invoce argumente de natură mai generală potrivit cărora dreptul de proprietate ar exclude reducerile cuantumului pensiilor în speță ca urmare a presupusei lor retroactivități și a presupusei lipse a unui interes public superior. În plus, trebuie reamintit faptul că aprecierea legalității unui act al Uniunii din perspectiva drepturilor fundamentale nu se poate întemeia pe afirmații deduse din consecințele acestui act într-un caz particular (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctul 153 și jurisprudența citată).

217 În această privință, trebuie adăugat ceea ce urmează.

218 S-a stabilit deja că, în cazul în care o legislație prevede plata automată a unei prestații sociale, precum o pensie pentru vechime în muncă sau de soț supraviețuitor, ea dă naștere unui interes patrimonial care intră, în privința persoanelor care îndeplinesc aceste condiții, în domeniul de aplicare al articolului 17 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctul 50 și jurisprudența citată). Pensiile reclamanților intră, așadar, în domeniul de aplicare material al articolului 17 din cartă.

219 Pe de altă parte, chiar dacă deciziile atacate nu implică o privare pură și simplă de pensii a reclamanților, nu este mai puțin adevărat că acestea reduc cuantumul pensiilor. În acest sens, deciziile atacate restrâng dreptul de proprietate al reclamanților (a se vedea în acest sens, Curtea EDO, 1 septembrie 2015, Da Silva Carvalho Rico împotriva Portugaliei, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, punctele 31-33 și jurisprudență citată). În plus, Parlamentul a admis în ședință existența unei astfel de restricții.

220 În consecință, este necesar să se verifice dacă această restricție respectă conținutul esențial al dreptului de proprietate al reclamanților, dacă este prevăzută de lege, dacă răspunde unui obiectiv de interes general și dacă este necesară în acest scop.

221 În această privință, faptul că Parlamentul nu a efectuat această verificare nu are nicio incidență pentru prezentele cauze. Într-adevăr, o astfel de verificare nu constituie o formalitate procedurală obligatorie pe care Parlamentul ar fi fost obligat să o îndeplinească înainte de adoptarea deciziilor atacate. Ceea ce contează este ca efectele concrete ale acestor decizii să nu aducă atingere conținutului esențial al dreptului de proprietate al reclamanților.

222 În primul rând, dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă nu poate fi interpretat în sensul că dă dreptul la o pensie într-un anumit cuantum (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctul 50 și jurisprudența citată).

223 În al doilea rând, restrângerea dreptului de proprietate al reclamanților în cauză în speță este prevăzută de lege.

224 Pe de o parte, deciziile atacate se întemeiază pe articolul 75 și pe articolul 2 alineatul (1) din anexa III. În această privință, s-a subliniat la punctul 195 de mai sus că normele din anexa III nu au fost modificate de la intrarea în vigoare a Statutului deputaților. În plus, articolul 2 alineatul (1) din anexa III impune ca valoarea pensiilor să fie adaptată, în sensul reducerii sau al majorării, pentru a ține seama de evoluțiile legislative sau ale normelor administrative relevante în statul membru respectiv. Astfel, deciziile atacate, deși au adaptat cuantumul pensiilor reclamanților, nu au modificat conținutul dreptului la pensie, astfel cum este definit de dreptul Uniunii.

225 Pe de altă parte, Tribunalul constată că noile reguli de calcul al acestor pensii sunt stabilite cu suficientă claritate și precizie de dispozițiile Deciziei nr. 14/2018, ceea ce reclamanții nu contestă. În plus, împrejurarea evidențiată de reclamanți, în sensul că decizia nu ia forma unei „legi” în dreptul italian, nu are nicio incidență. Potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de „lege” trebuie înțeleasă în accepțiunea sa „materială”, și nu „formală”. În consecință, aceasta include ansamblul constituit din dreptul scris, inclusiv textele de rang infralegislativ, precum și jurisprudența care îl interpretează [a se vedea Curtea EDO, 18 ianuarie 2018, Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs (FNASS) și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, punctul 160 și jurisprudența citată].

226 În al treilea rând, Parlamentul afirmă că justificarea restrângerii dreptului de proprietate al reclamanților figurează în Decizia nr. 14/2018, întrucât Oficiul președinției Camerei Deputaților a ales să adapteze modul de calcul al pensiilor plătite membrilor acestei camere. Mai exact, Decizia nr. 14/2018 ar fi justificată de obiectivul de a adapta cuantumul pensiilor plătite tuturor deputaților europeni la sistemul de calcul bazat pe contribuții. În plus, potrivit Parlamentului, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ar reieși că statele au o marjă largă de apreciere, în special în ceea ce privește adoptarea unor politici de economisire a resurselor sectorului public sau a unor legi care introduc măsuri de austeritate impuse de o criză economică severă.

227 În această privință, Tribunalul arată că, ținând seama de articolul 2 alineatul (1) din anexa III, adoptarea deciziilor atacate depinde în mod necesar de alegerile făcute de autoritățile italiene competente. De asemenea, aprecierea obiectivului de interes general urmărit nu poate face abstracție de obiectivele care au guvernat adoptarea Deciziei nr. 14/2018.

228 Cu privire la acest punct, trebuie constatat că obiectivul invocat de Parlament este menționat în mod explicit în preambulul Deciziei nr. 14/2018. Într-adevăr, în cadrul acestuia se precizează că decizia menționată vizează „efectuarea unui nou calcul, în conformitate cu metoda contributivă, al cuantumului alocațiilor viagere, a părții de alocație viageră a prestațiilor ocupaționale prorata și a prestațiilor de urmaș în privința cărora drepturile au fost dobândite în temeiul reglementării în vigoare la 31 decembrie 2011” și că „noul calcul al prestației în vigoare [nu poate] genera un cuantum mai ridicat decât cel plătit în prezent”.

229 În plus, reclamanții recunosc ei înșiși în cereri că, „la nivel național, aplicarea Deciziei nr. 14/2018 se înscrie în cadrul unei intervenții mai generale și vizează reducerea cheltuielilor aflate în sarcina statului [italian]”. Această afirmație este confirmată de unul dintre răspunsurile acestora la întrebările scrise ale Tribunalului. În cadrul acestuia, reclamanții declară că „*ratio legis* a reducerii efectuate prin Decizia nr. 14/2018 este de a genera o economie de cheltuieli în favoarea vistieriei statului [italian]”.

230 Rezultă din aceste elemente că Decizia nr. 14/2018 are ca obiectiv raționalizarea cheltuielilor publice într-un context de rigoare bugetară. Or, instanța Uniunii a recunoscut deja că un astfel de obiect constituie un obiectiv de interes general de natură să justifice o atingere adusă drepturilor fundamentale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctul 56 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 decembrie 2018, FV/Consiliul, T-750/16, EU:T:2018:972, punctul 108).

231 Acest obiectiv legitim trebuie reținut de asemenea pentru deciziile atacate, întrucât adoptarea acestora din urmă nu prezintă nicio rațiune de a fi autonomă, ci este, dimpotrivă, astfel cum se arată la punctul 227 de mai sus, tributară alegerilor realizate de autoritățile italiene competente. În plus, deciziile atacate urmăresc în același timp obiectivul legitim, prevăzut în mod explicit la articolul 2 alineatul (1) din anexa III, de a acorda reclamanților pensii ale căror nivel și condiții sunt identice cu cele ale pensiei primite de membrii Camerei Deputaților.

232 În al patrulea rând, în ceea ce privește necesitatea Deciziei nr. 14/2018 și, în consecință, a deciziilor atacate, Curtea a stabilit deja că, ținând seama de contextul economic special care prevalează de mai mulți ani, statele membre dispun de o marjă largă de apreciere atunci când adoptă decizii în materie economică și că ele sunt cel mai bine plasate pentru a defini măsurile susceptibile să realizeze obiectivul urmărit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, Florescu și alții, C-258/14, EU:C:2017:448, punctul 57). De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat deja că decizia de a legifera în materie de prestații sociale implică de obicei o examinare a problemelor de ordin politic, economic și social. Rezultă că statele beneficiază de o marjă largă de apreciere, în special pentru adoptarea politicilor de economisire a resurselor sectorului public sau a legilor care introduc măsuri de austeritate impuse de o criză economică gravă (a se vedea, în acest sens, sens, Curtea EDO, 10 iulie 2018, Achille Claudio Aielli și alții împotriva Italiei și Giovanni Arboit și alții împotriva Italiei, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, punctul 26 și jurisprudența citată).

233 Or, reclamanții nu au demonstrat că normele stabilite prin Decizia nr. 14/2018 nu erau necesare pentru atingerea obiectivelor urmărite, astfel cum sunt descrise la punctele 230 și 231 de mai sus. Reclamanții nu au menționat nici existența unor alte măsuri mai puțin constrângătoare care ar fi permis atingerea obiectivelor menționate.

234 Pe de altă parte, din cuprinsul punctelor 13 și 16 din avizul serviciului juridic rezultă că Decizia nr. 14/2018 conține un anumit număr de dispoziții care garantează proporționalitatea sa, în special articolul 1 alineatele (6) și (7) din respectiva decizie. În această privință, ca răspuns la o întrebare scrisă adresată de Tribunal, Parlamentul a furnizat un tabel în care se pare că a aplicat normele de la articolul 1 alineatul (6) din Decizia nr. 14/2018 în beneficiul a doisprezece dintre reclamanți. În conformitate cu aceste norme, noul cuantum al pensiei acestora, astfel cum a fost recalculat, a crescut cu jumătate. De asemenea, Parlamentul a susținut în ședință, fără a fi contrazis de reclamanți, că niciunul dintre ei nu i-a solicitat aplicarea normelor de la articolul 1 alineatul (7) din Decizia nr. 14/2018. Or, normele respective permit majorarea cuantumului pensiei persoanelor care nu primesc alte venituri anuale într-un cuantum superior cuantumului anual al ajutorului social, care suferă de boli grave care necesită administrarea unor terapii vitale sau care suferă de patologii care dau naștere unor situații de invaliditate de 100 %, recunoscute de autoritățile competente.

235 În ceea ce privește consecințele deciziilor atacate pentru reclamanți, Tribunalul nu exclude, desigur, că acestea pot atinge un anumit prag de gravitate. Cu toate acestea, acest prag de gravitate nu permite prin el însuși să se concluzioneze că deciziile atacate determină inconveniente disproporționate având în vedere obiectivele urmărite, în special luând în considerare amploarea reducerilor cuantumului pensiilor în cauză, noile cuantumuri absolute ale pensiilor apreciate în raport cu mandatul fostului deputat european în cauză, precum și faptul că noua metodă de calcul ia în considerare contribuția individuală a acestuia. De altfel, niciuna dintre consecințele enumerate de reclamanți în înscrisurile lor nu este justificată sau dovedită. În absența unor elemente concrete, nu se poate constata, așadar, că reclamanții ar suporta, fiecare, o sarcină individuală excesivă în raport cu obiectivele urmărite. În orice caz, aprecierea legalității unui act al Uniunii din perspectiva drepturilor fundamentale nu se poate întemeia, în orice caz, pe afirmații deduse din consecințele acestui act într-un caz particular (a se vedea în acest sens Hotărârea 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctul 153 și jurisprudența citată).

236 Cea de a treia critică, întemeiată pe încălcarea dreptului de proprietate, trebuie, așadar, să fie respinsă și, prin urmare, trebuie respins primul aspect al celui de al patrulea motiv în întregime.

b) Cu privire la cel de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la încălcarea principiului proporționalității

237 În cadrul celui de al doilea aspect, reclamanții susțin că deciziile atacate constituie o atingere disproporționată adusă dreptului lor de proprietate, astfel cum este garantat de articolul 17 din cartă. Fiecare dintre reclamanți ar suporta în mod injust o sarcină individuală exorbitantă, fără ca niciun motiv să justifice acest lucru.

238 Parlamentul solicită respingerea ca nefondat a celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv.

239 În această privință, în măsura în care reclamanții se limitează să reitereze faptul că deciziile atacate constituie o ingerință disproporționată și nejustificată în dreptul lor la proprietate, cel de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins pentru aceleași motive ca cele prezentate la punctele 222-235 de mai sus.

c) Cu privire la cel de al treilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la încălcarea principiului egalității

240 În cadrul celui de al treilea aspect, reclamanții susțin că deciziile atacate încalcă principiul egalității. Acestea ar trata în mod identic foștii deputați care intră sub incidența anexei III și deputații italieni vizați în mod direct de Decizia nr. 14/2018. Or, ar exista diferențe majore între regimurile de pensie ale acestor două categorii de deputați. Pe de o parte, regimul prevăzut de anexa III din Normele CID ar fi un regim de pensii bazat pe o adeziune voluntară, în timp ce adeziunea deputaților italieni în cauză la regimul național de pensii ar fi automată. Pe de altă parte, Decizia nr. 14/2018 ar viza reducerea cheltuielilor suportate de Republica Italiană, în timp ce pensiile reclamanților ar beneficia de finanțările necesare în bugetul Parlamentului.

241 De asemenea, deciziile atacate ar trata în mod diferit foștii deputați europeni aleși în Italia în raport cu foștii deputați europeni aleși în Franța sau în Luxemburg, care intră cu toții sub incidența aceleiași anexe III.

242 În sfârșit, în răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamanții au invocat de asemenea o excepție de nelegalitate a articolului 75 și a articolului 2 alineatul (1) din anexa III. Astfel, potrivit reclamanților, în cazul în care s-ar considera că Normele CID permit Parlamentului să repună în discuție drepturile la pensie dobândite în mod definitiv, ar rezulta o identitate de tratament artificială a unor situații diferite.

243 Parlamentul solicită respingerea ca nefondat a celui de al treilea aspect al celui de al patrulea motiv.

244 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 26 noiembrie 2013, Kendrion/Comisia, C-50/12 P, EU:C:2013:771, punctul 62 și jurisprudența citată).

245 Trebuie remarcat că în esență reclamanții reproșează Parlamentului faptul că i-a asimilat membrilor Camerei Deputaților, în condițiile în care situațiile respective ale acestora ar fi diferite. De altfel, Parlamentul i-ar fi tratat pe reclamanți, de asemenea cu încălcarea principiului egalității, în mod diferit de alți foști deputați europeni, care, cu toate acestea, ar intra sub incidența aceluiași regim juridic, și anume anexa III.

246 Criticile menționate îndreptate, în cadrul cererilor introductive, împotriva deciziilor atacate nu decurg însă din acestea, ci din normele stabilite de articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III. Prin urmare, argumentele reclamanților trebuie să fie apreciate numai cu privire la aceste două articole, care, în plus, fac obiectul excepțiilor de nelegalitate ale acestora.

247 Reclamanții susțin în excepțiile lor de nelegalitate că, în cazul în care s-ar considera că Normele CID permit Parlamentului să repună în discuție drepturile lor la pensie dobândite în mod definitiv, atunci articolul 75 și articolul 2 alineatul (1) din anexa III ar încălca principiul egalității de tratament.

248 În această privință, excepția de nelegalitate trebuie respinsă pentru motive similare celor prezentate la punctele 189-191 de mai sus. Astfel, această excepție de nelegalitate se bazează pe premisa eronată conform căreia Parlamentul ar fi autorizat să modifice drepturile la pensia pentru vechime în muncă dobândite, ceea ce nu este cazul. Numai modificarea cuantumului pensiilor menționate este permisă în temeiul articolului 75 și al articolului 2 alineatul (1) din anexa III.

249 Pe de altă parte, niciunul dintre argumentele invocate de reclamanți nu este de natură să stabilească nelegalitatea articolului 75 sau a articolului 2 alineatul (1) din anexa III.

250 În primul rând, reclamanții reproșează Parlamentului faptul că nu îi tratează la fel ca pe foștii deputați europeni aleși în Franța sau în Luxemburg, care au ales de asemenea să adere la sistemul de pensii din anexa III. Astfel, reclamanții ar fi făcut obiectul unui tratament diferit, în condițiile în care s-ar găsi în aceeași situație precum ceilalți foști deputați, întrucât toți ar fi exercitat aceleași funcții în aceeași perioadă.

251 Potrivit unei jurisprudențe constante, elementele care definesc diferite situații și astfel caracterul comparabil al acestora trebuie să fie determinate și evaluate în special în funcție de obiectul și de finalitatea actului Uniunii care instituie distincția în cauză (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, EU:C:2008:728, punctul 26 și jurisprudența citată).

252 În această privință, este cert că regimul de pensii din anexa III a fost conceput pentru a garanta identitatea de tratament printre altele între foștii deputați europeni aleși în Italia și membrii Camerei Deputaților. Acest obiectiv este afirmat în mod explicit la articolul 1 alineatul (2) și la articolul 2 alineatul (1) din anexa III. Identitatea de tratament constituie astfel caracteristica centrală a regimului organizat de anexa III. În plus, astfel cum s-a menționat la punctul 209 de mai sus, această identitate era singura asigurare precisă și necondiționată pe care Parlamentul a acordat-o reclamanților atunci când aceștia au aderat la regimul de pensii din anexa III.

253 Scopul și obiectul anexei III constau, așadar, în speță în garantarea unei identități de tratament între foștii deputați europeni aleși în Italia și membrii Camerei Deputaților.

254 Prin urmare, reclamanții nu se află în aceeași situație precum foștii deputați europeni aleși în Franța sau în Luxemburg, care au ales de asemenea să adere la acest regim de pensii. Într-adevăr, pensiile foștilor deputați europeni aleși în aceste două state membre nu au vocația de a fi guvernate de normele prevăzute de legislația italiană, ci de alte norme naționale care le sunt aplicabile în mod specific.

255 În al doilea rând, reclamanții susțin că Parlamentul i-a tratat în același mod precum pe foștii membri ai Camerei Deputaților, deși situațiile respective ale acestora erau diferite sub trei aspecte. În primul rând, adeziunea la regimul de pensii organizat de anexa III ar fi voluntară, în timp ce adeziunea la regimul italian de pensii ar fi automată în ceea ce îi privește pe membrii Camerei Deputaților. În continuare, Decizia nr. 14/2018 ar avea ca obiectiv reducerea cheltuielilor suportate de Republica Italiană, în timp ce un astfel de obiectiv ar fi inaplicabil reclamanților. În sfârșit, de aici ar rezulta o problemă de protecție jurisdicțională eficientă, întrucât un fost deputat european ales în Italia care nu ar fi fost și

membru al Camerei Deputaților nu ar avea calitatea să invoce în fața Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților) nelegalitatea Deciziei nr. 14/2018 și extinderea acesteia la foști deputați europeni.

256 Având în vedere obiectul și scopul anexei III, astfel cum sunt descrise la punctele 252 și 253 de mai sus, argumentele reclamanților nu au incidență asupra validității articolului 75 și a articolului 2 alineatul (1) din anexa III în ceea ce privește principiul egalității de tratament.

257 Într-adevăr, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 244 de mai sus, principiul egalității de tratament nu impune o identitate perfectă a situațiilor pentru a putea aplica același tratament. Este necesar numai caracterul comparabil al acestor situații. Or, niciunul dintre cele trei argumente invocate de reclamanți nu permite să se considere că situația acestora din urmă este fundamental diferită de cea a foștilor membri ai Camerei Deputaților.

258 Cu titlu suplimentar, Tribunalul constată că teza reclamanților echivalează în esență cu refuzul oricărei identități de tratament între aceștia și membrii camerei respective. Or, faptul de a urma această teză ar lipsi anexa III de orice efect util prin repunerea în discuție a însești esenței acestui regim de pensii. În mod paradoxal, aceasta ar conduce la faptul că pensiile reclamanților nu ar mai putea fi calculate și plătire, întrucât nivelul și modalitățile exacte pentru acordarea pensiilor menționate depind de normele prevăzute de dreptul italian.

259 În sfârșit, în ceea ce privește în mod specific imposibilitatea anumitor reclamanți de a contesta legalitatea Deciziei nr. 14/2018 în fața Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Consiliul de jurisdicție al Camerei Deputaților), Tribunalul constată că acest obstacol procedural nu rezultă din dreptul Uniunii, ci este inerent dreptului italian. În orice caz, Tribunalul nu are competența, în contextul unei acțiuni introduse în temeiul articolului 263 TFUE, să aprecieze în mod direct conformitatea dreptului italian în lumina drepturilor fundamentale și în special în ceea ce privește dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă.

260 În consecință, trebuie să se respingă cel de al treilea aspect al celui de al patrulea motiv, precum și acest motiv în ansamblu și, prin urmare, acțiunile în întregime, fără a fi necesară pronunțarea asupra admisibilității primului capăt de cerere din cauza T-465/19 și nici asupra admisibilității capetelor de cerere cu numărul doi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punctul 52).

Cu privire la cheltuielile de judecată

261 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor ale Parlamentului, în conformitate cu concluziile acestuia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge ca inadmisibilă acțiunea în cauza T-453/19, Panusa/Parlamentul.

2) Respinge celelalte acțiuni.

3) Doamna Maria Teresa Coppo Gavazzi și ceilalți reclamanți ale căror nume sunt prevăzute în anexă suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Parlamentul European.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, la 15 octombrie 2020.

Semnături